

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Westergaard, Poul.

Titel | Title:

Professor Erotikus : En munter Roman.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Dansk literært Forlag, 1912

Fysiske størrelse | Physical extent:

151 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57, - 302

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

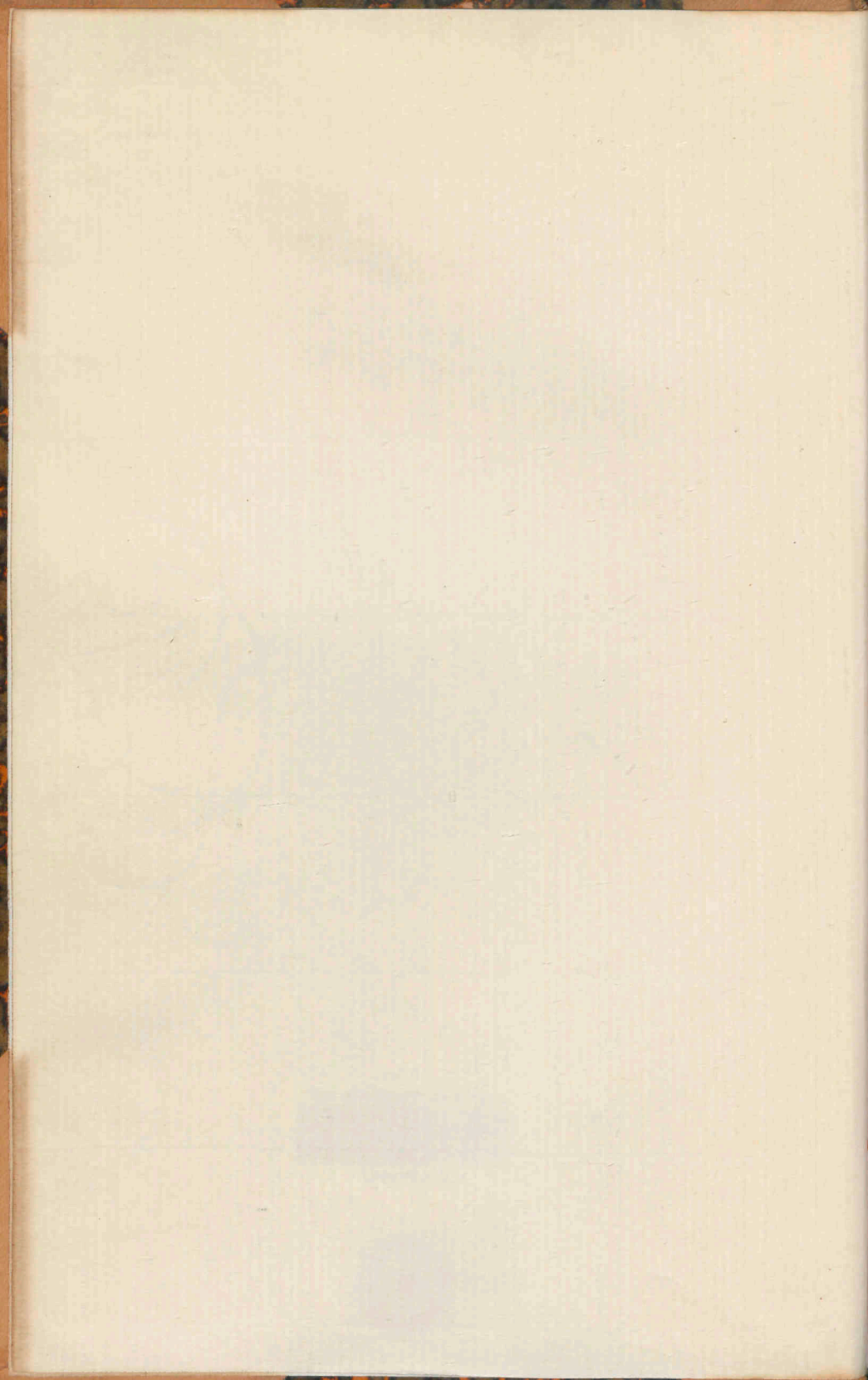
130001751078

Prof. Westergaard
Professor Erikson

1874

Poul Westergaard:
Professor Erotikus

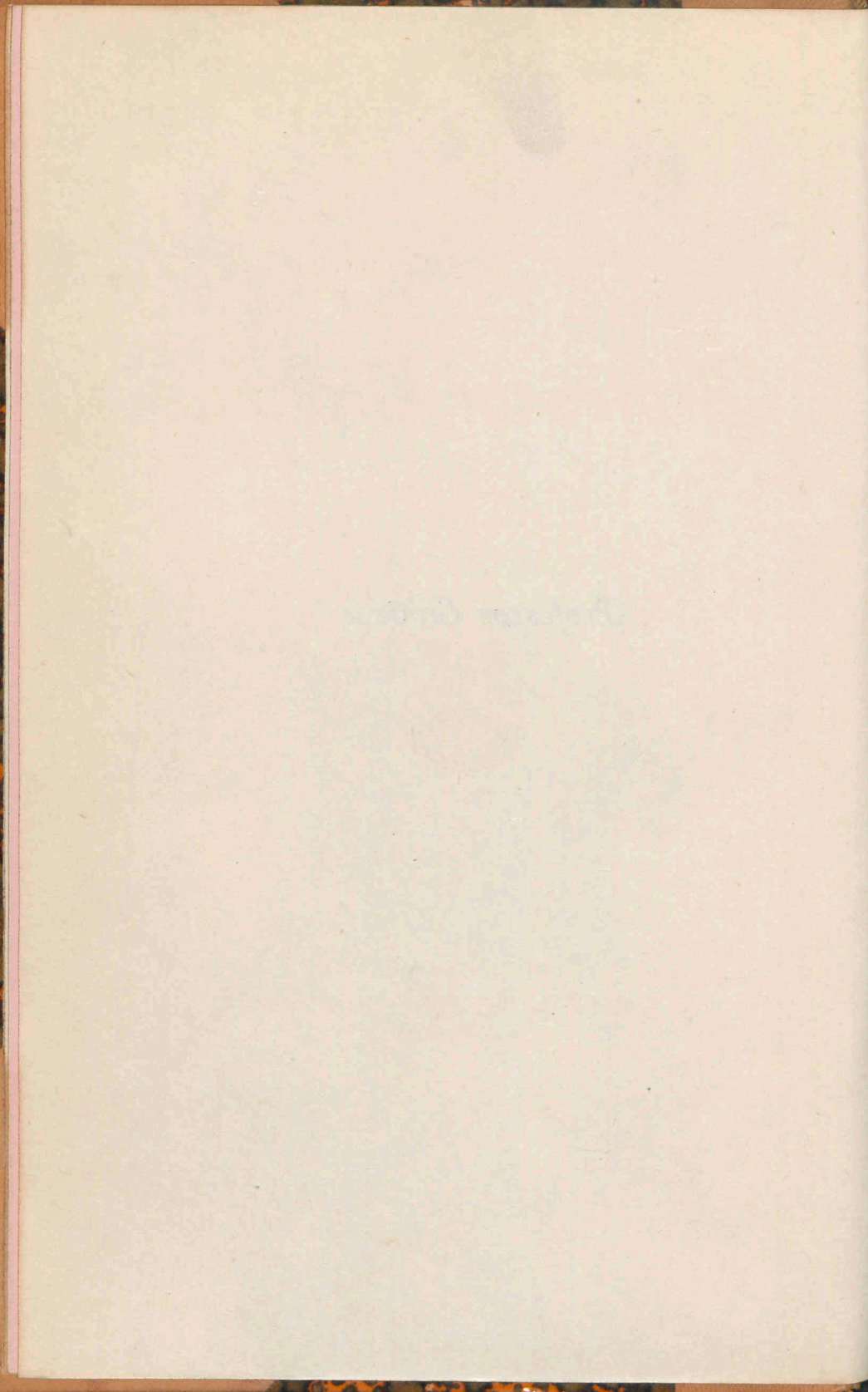

København 1912
Dansk literært Forlag
Allan Warrern

Professor Grotikus

1913. 8622

Poul Westergaard

Professor Erotikus

En munter Roman

KØBENHAVN 1912
DANSK LITERÆRT FORLAG
— ALLAN WARRERN —

Paul Westergaard
Professor Erotikus

HARALD JENSEN
KØBENHAVN

Vennen og Digteren

THORKIL BARFOD

tilegnet

En vild, forfløjen Knægt,
som med Satan flot drak Dus —
Et typisk, jordisk Billed',
paa Hr. Erotikus . . . !

— Det er vel Naturens Lov!

— —

— — — — —

— Professor Erotikus angriber
kun *ormstukne* Mennesker

— —

— — — — —

I.

H. O. Schützer,
Overretssagfører.

København, den 19. April.

Egen lille Evylin!

ALLERFØRST maa du tilgive mig, at jeg skriver til dig paa Maskine, men Schützer, — det Asen! — holder Øje med mig hvert Øjeblik paa Dagen, ifølge indtrængende Ordre fra Onkel — saa jeg kan ikke foretage mig noget som helst.

Nu tror han, jeg sidder og slider med et Aktstykke!

Lille Evylin! I Dag er det den 19. April. Altsaa i Dag om en Maaned skal jeg giftes med Esther Nyholm. Vi to — du og jeg — har jo talt tilstrækkeligt ud om den Sag — og du mener jo, at Jakob vil tage sig af dig. Jeg vil haabe det bedste! Jakob er et godt Menneske — og saa er han morsom og omtrent af lige saa god Familie, som jeg. Han holder meget af Kaféliv, saa I vil sikkert faa det godt sammen.

Værre med mig, lille Evylin!

Vi aftalte jo i Fredags, at vi skulde mødes Torsdag — altsaa i Morgen. Men Evylin — *Alvoren er*

kommen over mig. Det, at jeg skal giftes — selv om det er med en Danserinde (baade Professorinden og Hans Ekscellence har jo billiget Partiet fuldt ud) — har gjort mig til en Mand.

Den 19. Maj holder jeg Bryllup. Esther kan forlange, jeg gaar i Cølibat forud. Mindre end en Maaned kan ikke gøre det! Husk paa, vi skal jo stifte Familie. Guds Død! Du maa ikke tro, jeg tænker noget stygt om dig — *Aldrig!!*

I Gaar talte Onkel Ekscellence noget om de Kvinder jeg har. Selv om han er Ekscellence, saa er han dog Mandfolk! Jeg kunde roligt svare ham, at jeg kun havde én — nemlig dig . . . Han talte derpaa hedt og længe om de Forpligtelser, jeg havde overfor saadan en lille uskyldig Kvinde, som Esther — at hun ikke anede hvad hun gik ind til, og at hun maaske kunde fordre osv. osv.

Herregud, Evylin! Hvad kan hun fordre? En Automobil og en Villa paa Frederiksberg — begge Dele er sikrede — men mere? Nej!

Men alligevel — Onkel talte saa Pokkers kønt, saa jeg blev helt vemodig — og lidt efter lidt følte jeg Alvoren i mig. Og samtidig kom Ansaret — og Evylin — *det tyngede!*

Derfor vil jeg hellere møde dig i Aften i Stedet for i Morgen Aften. Du er sød og vil nok?

En hel Maaned kan jeg saa forberede mig og samle Kræfter, til at modtage Esther.

Er det ikke underligt, Evylin? Nu da jeg skal

giftes med hende, morer hun mig ikke nær saa meget mere. *Men det er vel Naturens Lov!*

Ak 'du! Lille, bitte Evylin! At jeg skal forlade dig! Ikke mere faa Lov til at kysse dig og føle din røde, spillende Tunge, mellem mine Læber . . . (jeg maa se at lære Esther *det med Tungen!*) Det bliver forfærdeligt, at undvære dig! Blot Jakob nu ikke maa skuffe dig.

Hvis du ikke telefonerer, kommer jeg ud til dig i Aften Kl. 9,30. Jeg tager et Par Flasker med! Husk paa det er sidste Aften.

Farvel saa længe og Kys — nu skal jeg Gud-værelovet hjem og spise Frokost.

Din egen Palle.

Pas paa, at Gadedøren ikke bliver lukket!

Professorinde Wessel beboede en herskabelig Villa i en af Frederiksberg Allés Sideveje. Hun var Enke efter den bekendte Arkitekt Harald Wessel, som allerede døde i 1889, og hun havde nu kun ét at leve for: sin kære Palle, med det rød-blonde Haar og de underlige grønne Frøøjne.

Palle var seksogtyve Aar og forlovet med den bly Danserinde Frøken Esther Nyholm, der med sin spinkle, fine Skikkelse og sine 18 Aar, allerede havde lagt hele København for sine Fødder.

Palle var Arving til halvanden Million — og hans Onkel var Ministeren Steenberg. Kort sagt — Palle var et lykkeligt Menneske, og han havde sovet — ligefrem snorket sig til Lykken.

Han hørte egentlig ikke til de Mandfolk, der imponerede ved Mandighed, dertil var han altfor skvattet. Køn var han heller ikke og endnu mindre tynget af nogen overdreven Begavelse — saa hvorfor den nydelige Esther Nyholm havde forlovet sig med ham, kunde ingen begribe. Hun, der havde Snesevis af Tilbedere blandt Adel og rigt Bourgeoisi — kunde med Lethed faa en Mand, der baade var mandig, rig og smuk. Palle var kun i Besiddelse af den mellemste Egenskab. Men

saa var han til Gengæld saa »forfærdelig god«. Aa, saa god, som Palle dog var. Hans Kæreste talte om den Godhed overalt, hvor hun kunde komme til det — ligesom hun vilde dække over hans talrige Mangler.

Spurgte man Palle om, hvordan han havde opnaaet den Lykke, at blive forlovet med Københavns mest bedaarende unge Dame — trak han paa Skulderen — forsøgte at se aandrig ud:

— *Det er vel Naturens Lov!* To Mennesker er bestemt for hinanden lige fra Begyndelsen af. — Ingen undgaar sin Skæbne!

Og saa drak han sin Whisky og talte ikke mere om det.

Palle havde gjort Esther Nyholms Bekendtskab paa en adelig Basar, hvor han kom til at optræde sammen med hende i et Tableau. I Begyndelsen havde den lattermilde unge Dame moret sig kosteligt over Palles forbavsende Grimhed og Kejtethed, men da hun fik at vide, hvor rig han var, kom der mere Alvor op i hendes Balletsjæl — og tilsidst elskede hun ham.

Selvfølgelig var Palle forelsket i hende — som alle andre — ligestraks.

Naar han var sammen med hende, sugede han hele hendes lille Person med Øjnene — og var han alene, græd han bitterligt over at han havde fundet paa noget saa vanvittigt, at elske hende . . .

Professorinden, som intet anede om Palles men-

tale Tilstand, gik til sin Broder, Hans Ekscellence Steenberg, for at søge Raad.

Hans Ekscellence kunde straks tænke sig, hvad Palle fejlede:

— Knægten er forelsket!

Professorinden gik hjem, tiggede, tryglede, klappe og kælede, for at faa Palle til at give en Forklaring. Men Palle tav haardnakket — og led videre.

I de Dage lærte han Evylin Wulff at kende ved en lidt blandet Bostonaften i Paghs Lokaler.

Palle kastede sig over hende, med en forelsket Sjæls hele Længsel efter Trøst, og hun lod til at synes om hans Hidsighed.

Palle havde aldrig før haft, hvad man kalder en *fast* Elskerinde. Lige straks anede han ikke, hvad han skulde gøre, men saa gik han hen til sin kloge Ven, Forfatteren Jakob Rønne — og Jakob Rønne fandt straks paa Raad. Selvfølgelig skulde Palle have et pænt og hyggeligt Værelse med ugenert Indgang, hvor hun skulde bo — ellers kom Forholdet til at smage altfor meget af Tilfældighed.

Palle gik til Evylin, og Evylin var lige saa klog, som hun var smuk. Hun hørte til den Art Kontordamer, der tænker paa at gaa til Scenen og hun længtes, som Løven i Zoologisk Have, efter at komme i Frihed og bort fra Forældrenes Argusøjne. Med Glæde hoppede hun paa Palles to Væ-

relser Lejlighed paa Sortedamsdosseringen, og der nød Palle saa sin første, faste Elskov.

Mens alt det stod paa — Evylin var jo kun et velskabt Surrogat — elskede han Esther vildt, og da han en Aften havde set hende i »Fjernt fra Danmark«, skrev han til hende — et ganske vildt, forstyrret Brev med Batailloner af Udraabstegn. Men Meningen var god nok — han friede — og Esther Nyholm tog imod Frieriet.

Det, at hun sagde »Ja«, faldt som et bedøvende Slag paa Palles i Forvejen svage Hoved. Da han modtog hendes lille duftende Billet, brasede alt sammen over ham — det var som skulde han kvæles — dø med det samme — eksplodere af bare Lykke. Det lynte med brogede Billeder for hans Øjne: Esther i den hvide Tyllsdragt i »Fjernt fra Danmark« — Esthers Mund, Esthers Øjne, Esthers Arme, Esthers Ben . . . Der summede en Dynamomaskine inde i hans Hjerne — og af bare Lykke glemte han at svare paa hendes Brev — saa den lille Balletdame i fire Dage gik rundt i den mest fortvivlede Spænding.

. . . Atter gik Palle til Jacob Rønne.

Jakob sad i sin Ungkarlejlighed paa Gl. Kongevej og slød med Filmskomedier.

— Jeg er bleven forlovet, kom det med et Stød fra Palle.

— Naa!

Jakob Rønne lagde sig tilbage i Stolen og smilte:

— Har Evelylin allerede faaet saa stor Magt over dig?

Palle pustede haanligt:

— Evelylin! Nej, Jakob -- denne Gang *er* det Alvor. Jeg er bleven forlovet med Esther Nyholm.

Der blev et Øjeblik stille i Stuen. Jakob Rønne stirrede paa Palle med opspilede Øjne:

— Det er Løgn!

Palle nedværdigede sig ikke til at svare, men rakte Jakob Esthers Billet.

Da Jakob Rønne sad med denne Billet i sin Haand, skete der en Forandring med ham. Han blev bitter, rasende paa Samfundet og Livet — han blev Ungsocialist og Anarkist . . . Palle, denne rødhaarede Dosmer, med en Forstand som en Hest — Palle med alle mulige kroplige Skavan-ker — *han* skulde naa Lykken fremfor hundrede andre og faa Lov at eje denne blændende Dejlig-hed. Og i samme Nu saa Jakob Rønne Palles og Esther Nyholms Bryllupsnat og det svimlede rødt for hans Øjne!

. . . . Men nu *maatte* Jakob hjælpe Palle. Der var jo det med Evelylin — hun *maatte* jo opgives nu!

Jakob mente det modsatte:

— Din Kæreste . . (Aa, Palle følte en varm Lyk-kebølge strømme igennem sig ved Ordet »Kære-ste«. — Tænk, at det var Esther, der var hans Kæreste!) . . . — Din Kæreste, forklarede altsaa Jakob, maa du jo behandle skaansomt

— Jeg kunde aldrig tænke mig det — før vi bliver gift.

Jakob smilte lidt tvivlende:

— Nej, selvfølgelig! Og da du ikke kan undvære legemlig Omgang, maa du altsaa vedblive at beholde Evylin.

Palle kunde nok se, at der var noget her, der ikke var ganske korrekt. Men da han nu var begyndt at blive lidt mere ædru, følte han alligevel, der var en vis Velvære ved at have en vidunderlig, uskyldig Kæreste og en dejlig Elskerinde.

Og saa fortsatte Palle — og Evylin tog hans Forlovelse med en beundringsværdig Ro — som noget, der skulde være.

Man kan ikke paastaa, at Professorinde Wessel gjorde det samme.

Da Palle, efter Esthers udtrykkelige Forlangende, fortalte sin Moder om den lykkelige Begivenhed, besvimele Professorinden og da hun kom til sig selv sendte hun straks Bud efter Broderen — Hans Ekscellence.

Palle flygtede ud af Huset og tog med Esther i Dyrehaven

— Knud! Knud dog! jamrede Professorinden: — Hvad er der dog sket!

Hans Ekscellence, der troede at Palle var bleven kørt over af en Automobil eller Sporvogn, blev ganske bestyrtet:

— Jamen, lille Kirstine — hvad er der dog!

— Palle er blevet *forlovet*.

— Naarh — (Hans Ekscellence satte sig og aandede lettet). Ikke andet!

— Med en *Balletdanserinde* — Knud!

Hans Ekscellence Knud blev imponeret:

— Det var som Satans! Palle . . . hvordan Fanden har Palle opnaaet det . . . ?

— Opnaaet?

— Ja . . . jeg mener . . . Palles . . . Generthed . . . (Ekscellencen havde nær sagt: Grimhed!). Hvad hedder hun?

— Esther Nyholm.

Hans Ekscellence blev endnu mere imponeret — han blev næsten forfærdet . . . Det lød jo ganske utænkeligt. Denne nydelige, fine, unge Dame. Hvor ofte havde Hans Ekscellence ikke beundret hendes yndefulde Skikkelse paa Postkort i Boghandlervinduer

— Aa, Knud dog — du aner ikke, hvor jeg er ulykkelig!

Hans Ekscellence lagde sit Ansigt i alvorlige, politiske Folder, som han plejede, naar han vilde imponere en eller anden Audienssøgende. Det var — han maatte indrømme det — lidt pinligt. Navnet Wessel havde jo nok kunnet forlange noget mere — aristokratisk — lidt mindre blændende. . . . Hum! . . . osv.

— Tænk, Knud, hvis hun er en . . . en . . . Hvis hun er usædelig.

Nu mente Hans Ekscellence det var paa Tide, for Gud, Konge og Fædreland, at sætte en krænket Mine op og belære sin Søster om, at »Balletten« absolut ikke kunde have en Kunstnerinde mellem sit Personale, der var . . . æhøh . . . usædelig.

Professorinden var forstokket nok, til at se tvivlende ud.

— Hvad *det* angaar, kære Kirstine, saa bliver Palle ikke narret. Men man havde jo nok ønsket i sit stille Sind, at hans Brud blev en Hustru — en Moder . . . (Ekscellencen udtalte Ordet som det staves: M-o-d-e-r!) . . . Lad mig tale med Palle i Morgen. — Han kan komme op paa Kontoret til mig.

. . . . Palle nægtede først at gaa op og tale med Onkelen. Esther havde i Dyrehaven gjort ham trodsig med sine Kys . . . Hvad kom det Onkelen ved? Sine Følelser var ingen Herre over — det var Naturens Lov. . . .

Naar Palle begyndte med »Naturens Lov«, blev Professorinden altid mat. Hun begyndte at græde.

Lidt efter lidt blødgjordes Palle . . . Han kunde jo godt gaa op til Onkelen — men han indsaa blot ikke, hvad Nytte det var til.

— Hvad tror du Familien vil sige, Palle?

— Hvad Fanden rager det Rak mig, raabte Palle og blev grov. Saa rejste han sig fra Middagsbordet uden at faa Dessert og gik op til sig selv.

. . . . Den spæde Foraarsol lyste ind i hans Værelse, lige hen over hans Mahogniskrivebord, hvor Esthers Billede stod i en dyb Sølvramme.

Straalerne spillede og faldt paa hendes kære, lille Ansigt og gjorde det næsten levende. En hed Ømhedsstrang kom op i Palle. Nænsomt lod han Læberne berøre det solvarme Glas . . . Ømhedsstrangen svandt og gav Plads for et vildt Begær efter Esther. Hendes Kys havde været saa hede i Dag . . . Og i sine lystne Tanker lod Palle Esthers Robe falde . . .

Han kom ikke videre. Skamfuld stillede han Billedet fra sig og lagde sig paa Maven paa sin Divan og faldt hen i en smertefuld erotisk Længsel, der lidt efter lidt sløvede ham saaledes, at han faldt i Søvn.

. . . Næste Dag stod Palle i Onkelens, Hans Ekscellences Privatkontor.

En uniformeret Tjener havde ført ham ind, og han sad nu foran den fyldige Onkel.

Hans Ekscellence betragtede et Øjeblik Nevøens slanke, lidt rundryggede Skikkelse, det rødlige Haar og det blege, ligesom koparrede Ansigt . . . Fa'n' ogsaa! At Palle kunde have saa godt Kvindetække!

— Onkel vil tale med mig?

— Ja — nikkede Ministeren. Hidindtil havde han prøvet paa at se streng og alvorlig ud — men nu brød et Smil frem:

— Ja, ja, Palle . . . Til Lykke da!

Palle straaledede sentimentalt og greb Onkelens Haand:

— Aa Tak — Onkel — Tak!

Der kom atter en Sky paa Ekscellencens Himmel:

— Din Mor er jo ikke saa henrykt, Palle!

— Nej men . . .

Palle saa nu ingen Hindring mere:

— Naar hun blot faar hende at se og lærer hende nærmere at kende . . . Tror du saa ikke, Onkel . . . ?

— Din Mor er jo intet Mandfolk, Palle — kom det klogt fra Hans Ekscellence: — Lad din Forlovede blot komme saa hurtigt som muligt hjem til Jer . . . Jeg skal tale med din Mor om det.

— Tak, Onkel!

— Hvornaar vil I giftes?

— Saa hurtigt som muligt!

— Selvfølgelig! smilte Hans Ekscellence.

— — —

— — —

Da Palle vandrede hjemad filosoferede han stærkt. Man skulde blot gifte sig med en køn Kvinde — lige meget, hvor hun kom fra. Hun skulde nok sejre tilsidst. Elskov regerer jo Verden!

Han forestillede sig, at han gennem Esther fik saa megen Magt, at han kunde tillade sig Alt

blandt sine Bekendte af Hankøn . . . Og vilde *det* ikke føre dem nærmere til hinanden, hvis Esthers Skønhed — blev Palles Lykke? Naar de saa blev gamle begge to, kunde de se tilbage paa et lykkeligt Samliv . . . Tænke sig, Esther *gammel!* I sin Fantasi saa han hende sidde indskrumpet og sammenbøjet i sin Bedstemoderstol . . . Det eneste, der var tilbage af Skønheden var Øjnene Men hvor var det underligt at tænke paa! Og pludselig blev Palle angst for det mægtige, der hedder Skæbnen — og han følte sig baade svimmel og mat . . . Det maatte være forfærdeligt, at blive gammel, rigtig rokkende gammel! Men man døde vel tidlig enten aandelig eller kønslig. Thi de Mennesker, som kun havde et Hylster med et Hul i til at putte Maden ind i — de kunde jo godt blive 150 Aar — de følte jo ingen Længsel og saa ikke Livet.

*

*

*

Otte Dage efter blev Frøken Esther Nyholm introduceret hos Professorinde Wessel.

Dagen forud havde Mor og Søn haft en Holmgang. Professorinden forsøgte den sidste fortvivlede Kamp — og bukkede under. Modstanderen var for stærk — Palle overvældede hende med en Ordstrøm — en Blanding af Ordsqualder og For-

nuft — og om Aftenen kom Hans Ekscellence og spillede sine Kort fint. Han talte til Professorindens gode Hjerte (Professorindens Sjæl var nemlig som en aaben Bog) -- benyttede den ældgamle Tilflugt: henvise til hendes egen Ungdom, da den unge, krølhaarede Arkitekt led Kvaler for den unge, lyse Kirstine Steenberg.

Da Professorinden begyndte at snøfte, aandede Hans Ekscellence lettere og lidt efter kunde han gaa ind til Palle — der sad og legede med sine Grævlingehunde — og fortælle ham, at Frøken Nyholm kunde aflægge Visit næste Dags Eftermiddag Klokken 3.

Denne Visit gik meget stilfuldt til.

Klokken tyve Minutter i tre ankom Hans Ekscellence i lejet Bil, ungdommelig i sort Jacket og lysegraa Pariservest. Professorinden sad sortklædt og rankrygget ved Vinduet og kniplede. Palle vandrede nervøst omkring med fugtigvarme Hænder.

Hans Ekscellence begyndte at tale om ligegyldige Ting, men Konversationen sov hen hvert Øjeblik — tilsidst rejste Professorinden sig og satte Kniplingsbrættet ind i et Mahogniskab.

— Vil *du* tale med hende, Knud?

Hans Ekscellence betænkte sig et Øjeblik, saa sagde han saa blidt, som han kunde:

— Mon det ikke er bedst, at du, lille Kirstine . .
Og atter blev der Tavshed.

Palle sad i en Krog og fløjtede

. . . Der gik et Spjæt gennem dem alle tre, da der lød to, korte Klemt paa Entrédøren.

Palle havde rejst sig og stod og tørrede Hænderne i et rødt Lommetørklæde . . .

— Du maa ud og tage imod, raabte Hans Eks-
cellence.

Palle foer ud.

Trykkende Stilhed lagde sig over Stuen — man kunde ligefrem høre, hvor de to Søskende svedte. Professorinden stirrede synlig interesseret ud af Vinduet — Stillingen var blot lidt for kunstig — og Hans Ekscellence, som sjældent gemte sig selv, havde Øjnene stift hæftet paa Døren.

Der gik fem Minutter. Hans Ekscellence begyndte at blive urolig:

— Det er da underligt, de ikke kommer ind.

— Hun skal vel have Overtøjet af, kom det kort fra Professorinden. Hun var begyndt at blive saa underlig stram i Ansigtet.

Da hørte man pludselig en klokkeren Latter inde fra den anden Stue, og et bebrejdende Udbrud: »Men Palle dog!«

Nu mente Hans Ekscellence det var hans Pligt at aabne Døren . . . Der stod hun — ung og dejlig i sort Atlask, med Armene om Halsen paa Palle — der blodrød og med hede Øjne stirrede betaget paa hende.

Hans Ekscellence smilte. Saa knitrende Ungdom kunde han ikke staa for. Han traadte hen til den unge Dame og bøjede sig:

— Velkommen, Frøken Esther!

Esther, der var blevet ganske forfjamsket over at blive overrasket i et Kærlighedsudbrud — glemte helt at neje.

Men bag ved Hans Ekscellence stod Professorinden rank og stiv med sin Perlemorslorgnet i Haanden. Det stramme havde veget Pladsen for en aaben, men kølig Elskværdighed.

Palle førte Esther hen til Moderen:

— Det er altsaa Esther, Mor.

Profesorinden bøjede sig over den unge Pige, tog hendes Hoved mellem sine hvide, kolde Hænder og kyssede hende paa Panden:

— Velkommen, Esther Agathe (Professorinden syntes det lød finere, med det dobbelte Fornavn). Lad os haabe, vi maa komme godt ud af det sammen — og gid De og Palle maa blive lykkelige!

Saa vendte hun brat Ryggen til og gik ind i Dagligstuen:

— Teen, Magda! raabte hun med Stemmen oppe i Diskant. Om hendes Næse svirrede den søde Liljekonvalduft fra Esthers Atlask.

Men Hans Ekscellence stod betaget op ad Kaminen og stirrede. Og da han kom til de fine, spinkle Ankler med de sølvgraa gennembrudte

Strømper og Føddernes blanksorte Lak, var han overmandet . . .

. . . Og Brylluppet blev saa bestemt til 19. Maj.

*

*

*

To Dage efter, at Palles Forlovelse var bleven meddelt officielt, fik han Ansættelse hos en af Hans Ekscellences Protegér, Overretssagfører H. O. Schützer — med en Gage af 50 Kroner om Maanedén. Palle kunde da umuligt, for Gud og Mennesker gaa ind i den hellige Ægtestand uden at have en fast Stilling.

Palle Wessel stod paa Hjørnet af Værnedamsvej og Vesterbrogade med en stor Pakke under Armen og ventede paa en Bil.

Det lykkedes ham endelig at anraabe en Taksmotor og han steg ind:

— Sortedamsdosseringen 17. Kør gennem Strøget!

Palle elskede at køre i Bil. De hundrede Gange havde han bebrejdet sin Mor, at hun ikke havde Sans for denne moderne Bekvemmelighed — men nu lod det jo til, at hans Ønske gik i Opfyldelse. Han havde faaet gjort det begribeligt for Hans Ekscellence, at den eneste anstændige Morgengave til Esther, var en af disse lakerede Væsener.

Palle laa tilbagelænet og nød — selv om Vognen var lejet — med en vis Velvære den bløde Hoppen i Sædet. Han suste gennem Passagens flimrende Masse og ind over Raadhuspladsen mod Strøget.

Palle var i et vidunderligt nervespændt Humør, takket været de tre iskolde Absinther, han for et Øjeblik siden skyllede ned paa sin Frederiksbergkafé. I Pakken laa Konfekt, Frugt og Evylins Yndlingscigaretter. Vinen var sendt i Forvejen.

Det var med Vemod Palle tænkte paa, at det var den sidste Tur til Sortedamsdosseringen 17. Hvor mange Gange havde han ikke suset gennem Strøget ved halvti-Tiden, forventningsfuld, med bankende Pulse og tilpas Elskovssult. I Bilen udtænkte han altid en eller anden pervers Idé, som kunde gøre det stadig tilbagevendende Møde spændende nyt. I Aften tænkte han ikke paa den Art Lækkerier. Vemoden havde behersket ham. Han anede vel nok, at Esther *senere* vilde give ham en tifold skønnere Elskov. Kultiveret, som Esther var, fin i alle Kærlighedens Nuancer, vilde hun blive et skønt Digt, hvor Evylin — selv om Stilen var fiks og elegant — var Prosa.

Palles Vemod i Aften kunde nærmest sammenlignes med den sentimentale Tilstand man er i, naar man skal forlade en Lejlighed, man har hygget sig i i en Aarrække. Han syntes ikke han kunde være god nok mod Evylin i Aften — hun havde jo dog beriget ham med hele sin store, varme Kærlighed . . . Absinthen havde gjort Palles Øjne taareblanke, men selv i denne melankolske Tilstand, syntes han alligevel at Verden var dejlig og at det var vidunderligt at leve . . .

. . . Bilen standsede foran Dosseringen. Palle steg ud, betalte og vandrede videre med sin Pakke til Nummer 17, hvor Evylin boede i en Toværelsens Lejlighed paa 2. Sal.

Husvant sprang Palle op af den lidt snævre

Trappe og slog to korte Slag med sin Stok paa Døren. Der hørtes en Skraben af en Stol indenfor, et muntert: »Er det dig?« — og Palle traadte ind i en lille Stue, møbleret med gamle Møbler. En Lampe med rød Skærm lyste stemningsfuldt over de antike Sager . . . og Evylin selv — høj, mørk som en Novembernat, i en rød kaabeagtig Hjemmekjole — stod midt i Stuen og tog imod ham.

Palle havde lagt Frakken og stod foran hende. Hans Øjne søgte den dybe Udskæring i Kjolen, hvor Halsen lyste hvidt. Saa tog han hende pludselig ind til sig, pressede sin Mund ned mod hendes Hals og kyssede og kyssede . . .

— Palle, stønnede Evylin og stillede sig paa Tæerne af Lidenskab: — Palle ikke saa voldsomt!

— Jeg elsker dig — elsker dig — elsker dig!

Evylin vilde helst kysses paa Munden og Øjnene. Kys paa Legemet yndede hun ikke Men Palle var bleven vild af de kolde Absinther, han borede sin Haand ned under Udskæringen og følte om de faste, runde Bryster. Palles Fingre dansede Mazurka paa Evylins Bryst og hele Tiden stønnede han, som led han de skrækkeligste Smerter. Pludselig sprang Broschen, som holdt Kjolen sammen og Palle saa, at Evylin var nøgen. Først da, kom han til sig selv. Som den rutinerede Elsker han var, vilde han ikke ødelægge Spændingen med en Eksplosion. Den Tanke, at Evylin var nøgen bag den røde Kjole var godt — og nok! Saa søgte

hans Læber mod hendes Øjne og Mund — det svimlede for Palle — thi Evylins Tunge, denne lille Satans røde Tunge, spillede mellem Palles Læber og tirrede ham endnu mere op.

Mat efter denne pinefulde Ouverture faldt Palle ned i Sofaen og lukkede Øjnene. Evylin undersøgte, ifølge tidligere Erfaringer, Palles Frakkelommer og brast i Begejstringsudbrud for hver Genstand, hun tog op.

Palle var døv og død . . . Han tænkte kun ét: *Evylin!* Det brændte i hans Øjne og et Fyrværkeri af røde Sole dansede foran ham . . .

— Vi vil ha' det hyggeligt i Aften, sagde Evylin og stillede sig op foran ham i kælen, skæv Stilling. Hendes Organ var ikke ganske afslebet. Vokalerne slugte hun og Konsonanterne snublede hun over . . . men *Kroppen* var dejlig. Huden sygelig bleg — men det blege var Natur. — Øjnene blanke, sorte — som Haaret, der sad i koket Frisure med blaasorte Lokker ved Ørerne og i Nakken:

— Vi skal ha' det hyggeligt — ikke Palle?

Palle nikkede mat:

— Jo.

Evylin hæftede Kjolen med en Sikkerhedsnaal, da Broschen var gaaet i Stykker af Palles erotiske Hænder. Hun begyndte at stille Glas frem, trak Flasker op og hældte Konfekt over i Glasskaalen.

— Kom saa, Palle, sagde hun allerede med en Cigaret i Munden.

Palle rejste sig tungt. Han tænkte stadig det samme: *Hvordan skal jeg undvære hende!*

— — — — —

— — — — —

— Kan du aldrig mere komme og besøge mig?
spurgte Evelylin og saa ind i Fremtiden.

Palle brystede sig som en Renæssanceridder:

-- Aldrig — nej!

— Akja! sukkede Evelylin: — Vil du ha' mere
Vin?

Hun sad lidt og saa paa ham — saa kom der
et forfløjent Blink op i hendes sorte Øjne:

— Tror du, du kan faa din Kæreste saa langt,
som du har faaet mig?

-- Aah . . .

— Tror du?

— Ja—ah . . .!

Palle begyndte at blive urolig. De hede Tanker
kom over ham igen.

Pludselig slog Evelylin Armene om hans Hals og
lagde sig kælent ind til ham:

— Skal vi repetere det altsammen i Aften, Palle
-- for sidste Gang. Skal vi, Palle?

Palle følte sig svimmel og Fyrværkeriet be-
gyndte igen . . . Saa rev han sig med et brutalt
Kys løs. Øjnene var store, brændende — som
betændte — Munden var halvaaben og Fingrene
krummede sig:

— Ja, ja . . ., kom det hæst: — Men skynd dig!

Evylin rejste sig. Hun smilte hemmelighedsfuldt. Langsomt — uendelig langsomt, med Kvindens hele Lyst til at pine Mandfolket til det yderste — løste hun Sikkerhedsnaalen og lod Kaaben falde.

Nøgen stod hun, spinkel og fin — kun i staa-blå Strømper med røde Baand — — duftende, balsamglinsende, som en romersk Slavinde . . . !

Dagen efter det sidste Favntag, begyndte Palle paa sin Maanedes Cølibat.

I Begyndelsen gik det godt nok. Afskeden med Evelylin havde været hed, brændende, smertende, vidunderlig hed. Palle var bleven usigelig mæt bagefter og af den Grund behagede Tanken om den lange Hvile ham særdeles.

Han mødte punktlig paa Kontoret — til stor Forbavselse for Overretssagfører Schützer. Han tog lige hjem til Middag og gik ikke ud om Aftenen, men sad og læste oppe i sin lille, hyggelige Salon. Professorinden kom i frydefuld Ekstase og hun forsonede sig med den Tanke, at Esther Nyholm blev hendes Svigerdatter — selv om det var en »offentlig« Svigerdatter, hvis Kontrafej, man kunde finde i hvert Boghandler- og Kiosk-vindue.

De Forlovede saa sjældent hinanden. Esther havde sammen med et Par andre af Ballettens Personale været paa Gæsteoptræden i Odense og Aarhus. Men mødtes de endelig, var det altid i Professorindens Dagligstue. Hans Ekscellence opdagede snart hvad Dag, Esther kom og paa hvilket Klokkeslet og han søgte altid at være tilstede. »Det

morede ham saadan, at se paa de unge, forelskede Mennesker.«

En Dag hændte der noget ekstraordinært. Esther havde aldrig set Palles Salon — »hun vilde saa forfærdelig gerne se, hvordan han boede . . .« Men da hun stod oppe i den lille Stue, havde Palle pludselig grebet hende og knuget hende ind til sig. Det var første Gang, at Palle rigtig følte Esther — og det *var* vidunderligt!

Esther havde sikkert ment, at Palle følte *for* haardt, thi hun stødte ham lidt ublidt fra sig og satte en ægte kvindelig krænket Mine op:

Palle prøvede paa at se sønderknust ud.

— Esther!

Men Esther vrissede, vendte ham Ryggen — denne bedaarende Ryg! — og gik hen til Vinduet.

Palle bagefter:

— Esther!

Hvor saa hun dog spinkel ud i det lysegraa For-aarskostume — og hvor var Nakken hvid — og de fine, krusede Lokker, der lyste som Guld i Solen . . . Alt var saa dejligt paa hende . . . Lige til at spise!

Det formelig *vippede* i Palle:

— Esther!

Han tog lempeligt om hendes brune Bælte — vovede saa at lade Hænderne glide op over hendes Bryst — men saa kunde han ikke holde igen — han maatte knuge hende endnu en Gang.

Esthers Øjne lynede imod ham — men Munden var halvaaben, fristende rød og fugtig og Tænderne lyste perlehvide:

— Jeg maa hede mig fritaget for at blive behandlet saaledes.

— Jeg holder jo kun af dig — lille Esther!

— Du behøver ikke at overgramse mig paa den Maade.

Palle blev pludselig kold. Hendes Stemme lød i dette Øjeblik saa uskøn og mindede paafaldende om Evylins — og saa det Ord »overgramse« — det brugte Evylin ogsaa!

Esther opdagede straks, at Palle var bleven forstemt. Smilet kom atter frem og et Øjeblik efter havde hun med to lange Kys gjort ham tilpas hed igen.

. . . . Men Palle gik Dag ud og Dag ind og »faldt i Tanker«. Han kunde staa lige midt i Stuen og pludselig faa et sløvt, aandsfraværende Udtryk i Øjnene, saa Professorinden blev ganske bekymret.

— Palle! kunde hun saa raabe.

Og Palle foer sammen — og vaagnede:

— Ja — Mor!

Men Professorinden var i den senere Tid bleven bange for at spørge ud. Hun syntes Palle var bleven saa *fast*, mere ranket og mere mandig. — Han gik rundt, som havde han et Maal. Om Maalet var de 50 Kroner om Maaneden hos Schuit-

zer, lod Professorinden ubesvaret — men bare Viljen var der. Og den var der!

Palle havde ganske vist faaet »et Maal« — men Maalet var saa fjernt fra det, der summede i Professorindens Hjerne.

Palle begyndte nemlig at føle *Martyriatet* i sig. Esthers planløse Kølighed havde gjort ham skørhjernet. Nu troede han fuldtud paa hendes Uskyldighed.

Forhen havde der jo nok dæmret et eller andet i hans Hjerne — særlig om Natten, naar han laa i sin Seng og ikke kunde sove for hede Tanker — om, at en Balletdanserinde vist ikke var uskyldig. De blev jo eftertragtet af de fineste Erotikere indenfor Adel og Bourgeoisi — og hvor mange faldt ikke for Fristelsen! Jakob Rønne var jo ogsaa af og til kommen med nogle onskabsfulde Bemærkninger Men nu . . . ! — nu lo Palle af det hele! Esther *var* uskyldig. Man kunde læse det i hendes Øjne, de var saa jomfrukolde, saa rolige — og Munden . . . ! Aldrig havde en Mand faaet Lov til at kysse den, før Palle — *aldrig!!* Lad dem saa være nok saa onskabsfulde. De kastede kun Snavs paa hende, fordi hun var Kunstnerinde — og smuk . . . Palle troede kun ét: Esthers Uskyldighed — troede kun en: Esther.

Og naar de Tanker kom op i Palle blev han blød, sentimental og rørende. Hun skulde ikke snavses til. Hendes rene, lille Barnesjæl skulde

ikke forplumres af den Mand, som elskede hende, og som hun havde viet sig til med hele sin rene, jomfruelige Kærlighed.

Den Nat . . . (det kildrede gysende gennem Palle ved Tanken) . . . den Nat Esther og han — blev gift, skulde hun selv bede ham om *det* — og selv om der gik *Dage*, gik *Uger* — ja, *Maaneder*, saa . . . han vilde vente. Hun skulde selv komme til ham og forlange.

Hans Bryllupsnat skulde ikke være en Voldtægt, selv om den var tilladt af den hellige Kirke!

Paa den Maade, vilde de altid komme til at leve i Skønhed.

Det var ikke langt fra, at Palle begyndte at blive religiøs. Ikke den Religion, som han og hans tilhørte — nej, en dæmrende ny Religion — skabt af den kyske Ømhed, de rene Følelser, han nærerede for Danserinden Esther Nyholm.

. . . . En Dag, da han gik en Tur med Esther, opdagede han, at hun saa saa bleg og medtaget ud. Øjnene var feberblanke med store, mørke Ringe under.

I sin usigelige Ømhed for hende, blev han angst og spurgte, hvad hun fejlede.

— Jeg?

Hun saa uforstaaende op paa ham.

— Ja. Du er saa bleg i Dag og har sorte Ringe under Øjnene.

Hun blev blodrød. Han syntes hendes Hænder kom til at ryste og hendes Øjne søgte bort:

— Jeg fejler ikke noget, stammede hun saa.

En vanvittig Tanke slog ned i Palle. Hvis hun nu var ham utro Hvis hendes Bleghed skyldtes !

Han blev iskold fra Hoved til Fod og hans sædvanlige Fyrværkeritilfælde kom over ham.

Men et Øjeblik efter kom han til at tænke paa, at Kvinderne jo hver Maaned havde disse . . . disse Rystelser.

Og da han kom hjem, foragtede han sig selv, hudflettede sig selv, fordi han havde vovet at nære en saa simpel Mistanke om Esther. . . .

Saa uskyldig var hun altsaa, at hun skammede sig ved at tilstaa det der er — æh . . . *Naturens Lov*.

— — —

— — —

Og det blev de sidste Dage i April. Solen skinnede, Asfalten brændte og Boulevardernes forfløjne Kastanjetræer sprang ud — og Kommunen lod Raadhustaarnets Spir forgylde op

Og Folk blev bløde om Hjertet.

Palle vandrede en Aften langsomt og drivende op ad Vesterbrogade.

Klokken var ca. halvti.

Han afprellede koldt de mange hede Øjne, der rettede nærgaaende Spørgsmaal til ham — og gik ind paa »Osborne« for at drikke en stærk Kop Kaffe — uden Likør.

I den øverste Ende af Kaféen var der tomt og ensomt og nede i Salen sad kun hist og her et kurrende Par ved Kaffe og Kager.

Palle satte sig i en Sofakrog og bestilte. Ganske tilfældigt gav han sig til at blade i en Tidsskriftsmappe. Det var »La vie«.

Pludselig blev hans Ansigt forandret, hans Øjne stive og glasagtige og Munden stod halvaaben. Foran ham laa et farvetrykt Billede af en blændende pikant Pariserinde i utilladeligt brusende Negligé.

Palle kunde ikke løsrive sig fra dette Billede. Hele Tiden, mens han sad og drak Kaffe — saa han paa det, mens han dækkede over Bladet med Hænderne, for at de andre Gæster ikke skulde opdage hans stærke Interesse for Billedet.

Og den lede Satan foer i Palle med fuld Musik!

Foragtelig stillede han Kaffen fra sig og bestilte en Absinth — »men iskold«!

I Løbet af en halv Time havde han drukket fem — og da han let vaklende traadte ud af Kaféen var hans Beslutning taget: — *Han vilde ud til Evylin.*

Alle gode Ord og Løfter, som han havde tilhvisket sig selv, faldt stendøde til Jorden. Hans Hjerne summede, hele hans Pallekrop prikkede, som blev den stukket af Tusinde Naale og en ildsprudende Vulkan sad i hans Hjerte Han *vilde — vilde — vilde* ud til Evylin.

— — —

Da Palle stod udenfor Dosseringen 17, slog hans Hjerte heftigt. Han listede sig gennem Forgangen op ad den snævre Trappe og stod saa foran Døren. Med Hjertet i Halsen, slog han de tre Dunk paa Døren.

Stilhed!

Palle lyttede med Hovedet paa Siden. Skulde hun ikke være hjemme? Jo — et sparsomt Lys sivede ud af Nøglehullet . . . Han lyttede igen. Stadig Stilhed! Maaske sov hun, Klokken var jo tæt ved tolv . . . Palle tog Mod til sig og dunkede igen . . . Dum, dum, dum!

— Hvad Satan i hede osv. — lød det fra en kraftig Mandsstemme indefra.

Palle sank i Knæ. Han skulde lige til at styrte

ned ad Trappen, da Døren blev lukket op med et Ryk.

Tableau!

Der stod Jakob, Forfatteren Jakob Rønne i Nat-skjorte, bare Ben og Lorgnetter.

De to Venner stod et Øjeblik og stirrede idiotiske paa hinanden, saa brød Jakob Rønne Tavsheden. — Han var den første, der kom sig af Forbavselsen:

— Er det dig? Ja, men i Himlens Navn, hvad vil du paa denne Tid af Aftenen . . .? Er det Evylin . . .?

— Ja . . .

Jakob traadte nærmere og sænkede Stemmen:

— Ja, men du kan vel nok forstaa — ikke i Aften, hvor jeg er hos hende . . . Kan du ikke fatte det? Hun er jo dog ikke en almindelig Tøs — vel?

Palle stirrede sløvt paa Jakobs nøgne Ben:

— Ja — jeg

— Men en anden Aften, Palle. Du kan jo sige det i Forvejen til mig

— Ja — Tak

Palle var pludselig kommen til at føle sig saa lille.

— Det er længe siden, man har set dig, sagde Rønne — for at sige noget.

— Jeg har haft lidt travlt paa Kontoret

— Ja, ja naa!

Pause.

— Ja saa Godnat, Palle. Du er ikke vred vel?

— Nej!

— Godnat! Du kan nok finde ned selv.

— Jo . . . Tak . . . Godnat!

Palle gik tungt ned ad Trappen. Der sad en yk Klump i Halsen paa ham og trykkede Aa, han følte sig saa ulykkelig — saa *uendelig ulykkelig!*

Nu laa de deroppe — de to. Han — Palle — kunde staa udenfor, fordi han havde solgt Dejligheden. Det var Straffen! Og han saa Evylin ligge deroppe . . . Saa hendes runde, hvide Arme, der var som skabt til at kæle . . . saa hendes Bryst — hendes Ben . . . hendes Hofter . . . Nej, nej, nej . . !

Han maatte derop igen . . . maatte.

Og inden han vidste af det, havde han atter dunket paa Døren.

Men nu tabte Jakob Rønne Taalmodigheden:

— Er du fuld — eller gal? Hvor kan det falde dig ind og opføre dig saaledes?

Der kom noget saa vanvittigt tryglende op i Palles Ansigt:

— Maa jeg ikke — lige faa Lov til at gaa ind og kysse hende — bare paa Munden . . . ?

— Nej, ved du nu . . . !

— Aa, hvad — Jakob? Bare paa Munden?

— Ja, hvis du skrubber af med det samme . . .

Evylin laa i Sengen og hvinede koket da hun saa Palle:

— Men Gud — du maa jo være skør!

Palles Ansigt prægedes af Deliriums-Alvor. Han bøjede sig ned over hende, tog varsomt med begge Hænder om hendes Hoved og kyssede hende:

— Lille Evylin

— Øv!

Hun stødte ham fra sig:

— Føj, hvor du lugter af Absinth.

Palle opfangede hele Værelset i et Blik: Den forpjuskede Seng med de krøllede Lagner Lyset fra den røde Lampe Skaalen med Konfekt og en Flaske tør Madeira . . . Alt det . . . havde været hans.

Og saa gik han. Men nede i den mørke Forgang brast det sammen i ham og han græd med Hovedet op mod den fugtige Væg.

*

*

*

En halv Time senere vandrede Palle i St. Kongensgade. I St. Kongensgade boede Esther Nyholm. Hvad han vilde *der*, anede han ikke. Han følte blot, at da han blev lukket ude fra Dosseringens Paradis, maatte han derhen. Bare staa nede paa Gaden og se op til hendes Vinduer.

Esther boede hos en Onkel, der var Vingrosse-

rer. Hun havde sit Værelse paa anden Sal — lige over Porten. Der var Lys deroppe! Et eneste oplyst Vindue i det store Femetages Hus — og det var Esthers Vindue.

Palle stod ovre paa den anden Side af Gaden og stirrede fra en Portkrog op mod det gule Lys Hvis hun nu vidste han stod hernede, kunde hun saa nænne, at lade ham staa og fryse? Taarerne kom ham atter i Øjnene . . . Han følte sig saa alene og forladt . . . Selv hun, som paa stod, at hun elskede ham, lod ham staa i en Port.

Palle havde aldrig besøgt Esther — men han havde tænkt sig til Alt deroppe.

Tapetet var gyldent med mørke Striber og paa Væggen hang utallige Scenebilleder i brune Rammer — og henne ved Vinduet det latterlige, lille Skrivebord, med det sidste Billede af Palle.

Hvis han nu kunde komme op til hende . . . ? Hvis Portneren lod sig bestikke . . . ! Aah dog — han maatte staa i den mørke Portkrog — og længes

En Betjent stampede forbi — standsede og saa inkvisitorisk paa Palle — men da han opdagede, at det var »en fin Herre« gik han roligt videre.

Da Palle atter saa op mod Vinduet — var der mørkt.

Skinsygen brød atter ind over ham . . . Hvis hun nu var ham utro — hvis hun nu havde nogen hos sig . . . og hvis nu . . . hvis nu . . . hvis nu . . . !

Skinsygen havde en rig Fantasi og malede sit djævelske Fata Morgana paa det mørke Vindue.

Saa kunde han ikke mere . . . Han *maatte* bort. En dump Trods kom op i ham — et Had mod Alt og alle — ogsaa mod Esther. Hvorfor havde hun *nægtet* ham — hun blev jo alligevel hans om kort Tid . . . ?

— — —

— — —

— 'Aften, lille Ven.

Palle vendte sig og standsede. Foran ham stod en sortklædt, slank Kvinde med et blegt, indfaldent Ansigt og smaa, stikkende Øjne.

— Ve' De med hjem, Skat?

Palle vilde gaa, men Pigen holdt ham tilbage . . .

— Gaa med hjem! Jeg bor lige her om Hjørnet i Ny Adelgade . . . Aa, hva' gør det?

— Nej, sagde Palle kort!

— Vi kan faa det saa rart sammen — du!

Hun stillede sig tæt op til ham og bugtede sig, saa han kunde føle hendes Ben.

. . . . Og saa gik Palle med.

Men da han stod i det lille, tarvelige Værelse med den glashvide Petroleumslampe og den slidte Sofa — var han nær gaaet bagover af Forførelse.

Henne paa Væggen mellem et Godtkøbsmaleri og en Reklamekalender, hang paa et Tegnesøm, Esther i »Fjernt fra Danmark«.

Men da han var kommen sig lidt af Forskræk-
kelsen tog han Pigen — paa Trods — foran
Esther Nyholms Kontrafej.

*

*

*

Næste Morgen vaagnede Palle hjemme i Vil-
laen med dundrende moralske Tømmermænd og
han tilbragte hele Formiddagen paa en romersk
Badeanstalt.

Vi skrev nu første Maj.

II.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON
FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME

BY
JOHN H. COLEMAN
OF THE BOSTON PUBLIC LIBRARY

II

JAKOB RØNNE havde Konference med sin Sagfører.

Konferencen blev holdt i Rønnes Arbejdsværelse ved en Formiddagswhisky.

Overretssagfører Holm sad ung og elegant, sparsomt behaaret, bleg og kølig i Skrivebordsstolen:

— Ja, kære Ven . . . (Overretssagfører Holm stod paa en forholdsvis fortrolig Fod med sin Klient. De havde for et Par Aar siden skrevet et Skuespil sammen, som aldrig var blevet opført).

— Ja, kære Ven! Denne Gang ser den ikke saa hyggelig ud. Blandt andet stiller Deres Cigarhandler sig bestemt fordrende.

— Ja, det føler jeg, sagde Rønne med et Suk. Han sad i Øjeblikket og bed i en Kamfercigaret.

— Der *maa* sgu gøres noget, Rønne. Kaféen vil ogsaa have et større Afdrag.

— Ja, skidt med den!

— Nej, nej — og bestemt nej! Nielsen *vil* have mindst 200 Kroner.

— Det har han jo villet hver Gang.

— Men denne Gang er det Alvor, kom det utaalmodigt fra Holm. Den gode Rønne tog sgu *for*

sangvinsk paa Sagerne: — Jeg var derhenne forleden Aften. Nielsen fortalte mig at De i den senere Tid havde trakteret med en Række dyre »Dineers«.

— Dineer.

— Hvadbehager!

— Det hedder Dineer.

— Ja Tak, kom det krænket.

— Beroliger De dem denne Gang, saa

— Nej

Rønne rejste sig i hele sin Længde:

— De *skal*.

— Rønne, jeg vil sige Dem . . .

— De *skal*, afbrød Rønne ham kort: — De er min Sagfører — derfor har jeg Dem.

— Det er et vanskeligt Erhverv, min kære Herre. De kan altsaa ikke tænke Dem et lille Afdrag?

— Jeg ejer ikke en Skilling.

— Hvis de nu erklærer Dem fallit.

— Værs'god!

— Udpanter Dem?

Rønne slog tilbydende ud mod det elegante Møbement:

— Hele Skramlet er min Snedkers.

— Det er dog for galt!

— Det er det — ja.

— Og kan De ikke vente nogle Penge for Deres literære Virksomhed.

— Jeg er fem Aar henne

— Ja men hvad saa, Menneske — hvad saa?

— Lad dem vente. Skriv et høfligt Brev til dem alle med »Deres meget ærbødige . . .« osv., osv. Lov Dem Pengene til den første, og

— Da kan De jo heller ikke betale . . .

— Nej, men Herregud — saa har vi Frist saa længe.

Der blev Pause. Overretssagføreren sad og legede med en Sølvpapirkniv, der forestillede en slumrende Kvinde

Lidt efter:

— Hør, Rønne!

— Ja.

— Kunde De ikke tænke at gifte Dem?

— Gifte mig?

— Ja — for Eksempel med Frøken Kaas. Hun er jo — hvad man siger — et godt Parti og jeg tror (Holm saa plirrende op paa ham) hun er lidt forelsket i Dem.

Rønne gik langsomt hen mod Overretssagføreren og lagde sin Haand paa hans Skulder:

— Kære Holm! Pas paa, De ikke blander Venen og Overretssagføreren sammen. Hvad jeg kammeratlig har betroet Dem — forresten var det vist i en Kæfert — maa ikke komme ind i vore Forretningssager.

— Jeg vil kun Deres bedste, kære Ven

— Og derfor tier De med det, afbrød Rønne og

slap sit Tag i Overretssagføreren: — Forresten kan jeg berolige Dem med, at Frøken Kaas absolut ikke nærer en eneste dyb Følelse for mig.

— Men *De*?

— Holm — skal jeg bede Dem endnu en Gang?

— Jamen, hvad Fanden vil De gøre?

— Det maa *De* finde paa.

— Jeg — og jeg . . . !

Holm sad og krøb i Stolen, som en Jøde, der er ved at snyde: — Engang maa jo Bægeret være fuldt.

— Saa lad det i Guds Navn flyde over.

— Og dermed mener De . . . ?

Rønne strakte Armene i Vejret. Holm begyndte at kede ham:

— Dermed mener jeg, at jeg er saa revnende skrup ligeglad, *naar* det sker. Jeg interesserer mig kun for det saa længe jeg kan trække Øjeblikket ud Jeg nyder det, Holm! Jah — De ser forfærdet paa mig — men ved Gud i Himlen, jeg *nyder* det. Hvis jeg var rig, vilde jeg spekulere — vanvittigt, højt — enten Knald eller Fald . . Ved De, hvad mit Ønskes Maal er? At komme op paa en Gæld paa 200,000 . . . Og hvad Fanden — *De* taber jo ingen Penge ved det.

— Fornuftige Mennesker har jo da en — Grænse

— Jah, vrængede Rønne og begyndte at trave

op og ned ad Gulvet: — Jeg er gal — skrup, pine gal. Du Almægtige, hvor jeg har hørt det ofte. Først af min Mor, saa af min forhenværende Kæreste — senere af Venner og Fremmede. Jeg tror sgu snart paa det. Men I kan jo ikke spærre mig inde — vel? Gudbevares, I kan indlægge mig til Observation. Men hvad Fornøjelse har I af det — jeg kommer jo ud om 14 Dage igen . . . Nej, min Herre — det er bedst, at lade mig løbe Linen ud — og forhaabentlig er Snoren lang.

— Jamen, Rønne — har De da intet Ansvar?

— Mod Kreditorerne! Rønne lo himmelhøjt: — Hvor De er naiv Medlidenhed! Nej, lille Overretssagfører sentimental er jeg Pinedød ikke. I er jo alle sammen nogle store Forbrydere — jah, mere eller mindre Hvorfor har jeg ikke Lov til at snyde Jer lidt — naar jeg har Pære til det? Og De skal hjælpe mig, for De er min Sagfører. De er Styrmanden, lille Holm — der sørger for at holde den raadne Skude oven Vand saa længe som muligt. Herregud, gaar vi først til Bunds — hvad saa? Nu er jeg oppe paa 12,000. Tilbagegang er umuligt. — Altsaa er der kun ét — at fortsætte — og falde

— Jamen

— Jeg ved, hvad De vil sige, afbrød Rønne ham: — De tænker paa, der kunde ske et Mirakel — en Lotterigevinst, en uventet Arv — et Ægteskab . . . Holm, der var ogsaa en Tid, da jeg tænkte saa

ungdommeligt. Det var den letsindige Børnesygdom — jeg har overstaaet den. Jeg venter intet — blot Faldet — og trækker det ud!

— Havde De blot haft en fast Stilling ved Siden af Deres literære Virksomhed.

— Vrøvl!

— Jo, Rønne

— Som hvad?

— De er jo cand. jur.

— Ja Tak. De vilde maaske ansætte mig som anden Fuldmægtig hos en af Deres Kolleger . . . Jeg har en god Ven — De kender ham: Palle Wessel. Han oppebærer en Gage paa 50 Kroner om Maaneden for at spille paa Skrivemaskine hos Overretssagfører Schützer. Endnu en Gang: Nej Tak! . . . Og nu skal De gaa hjem, Holm. — Jeg skal arbejde. Og saa skal De se det gaar nok alt-sammen. Skriv nu pænt til dem allesammen — for Guds Skyld først til min Cigarhandler for jeg tørster efter en »Regalia« — og Maj har Gudske-lov 31 Dage.

Holm rejste sig.

— Ja, ja, Rønne. Jeg skal gøre, hvad jeg kan.

— Bravo!

— Men jeg kan sige Dem forud: De 200,000 naar De aldrig!

— Vi faar se, smilte Rønne hemmelighedsfuldt:

— Jeg regner nemlig med to Ting

— Og de er?

— Folks Godtroenhed — og Folks Dumhed!

Da Overretssagfører Holm var gaaet, satte Rønne sig ikke til at arbejde, som han havde bebudet — men derimod til at tænke — tænke paa det Holm havde sagt om Vibeke Kaas.

Sin Kynisme og satanske Overlegenhed til Trods var Rønne alligevel forelsket — dødelig forelsket.

Han havde lært hende at kende i Paris, hvor hun i Vinter var paa Besøg sammen med Faderen, Mægler Halfdan Kaas og Fru Kaas. —

Præsentationen skete i den danske Literat Helmer Bergs Hjem, men det var først efter Hjemkomsten til København, Rønne knyttedes nærmere til Familien Kaas.

En hel Uge igennem traf han Frøken Kaas hver Eftermiddag paa Strøget — saa fulgtes de ad ned mod Kongens Nytorv, gennem Bredgade — ja, undertiden helt ud paa Langelinie. Rønne mødte hver Dag til Tiden (de havde aldrig aftalt noget Klokkeslet — men hun kom altid til bestemt Tid og var paa Slaget fire i Nygade). — Og da det hændte en Dag, hun ikke kom, blev han urolig og gik hjem og faldt hen i et ulideligt daarligt Humør, hvor Tankerne blev fanatiske og kredse om Browning-Revolveren, der laa i Skrivebordsskuffen. Han mødte næste Dag — hun kom ikke. Næste Dag igen — heller ikke. Der gik

flere Dage — en Uge, en Maaned — hun kom stadig ikke. Han var ganske ulykkelig! Hvor skulde han faa at vide, om hun var rejst, eller om hun var syg — og det vilde jo i hendes Kreds være altfor paatrængende uden noget som helst Paa-skud at aflægge Visit. Men denne Maanedes Længsel gjorde det klart for ham, hvor forelsket han var i hende.

Saa en Dag, nøjagtig en Maaned og fire Dage efter deres sidste Møde, mødte han hende paa Østergade, hvor hun kom gaaende sammen med Moderen. Han hilste ærbødigt — men koldt. Først bagefter kom han i Tanker om, at hun havde set bleg ud og ogsaa var bleven mager.

Han gik hjem — gik urolig op og ned i sin Stue Tænkte et Øjeblik paa Dumheder: at skrive til hende og fortælle hende Alt. Saa kom han i Tanker om, at han om en Uge skulde overtage Palles Evylin . . . og han blev led ved sig selv.

Han saa hende atter ikke i tre Dage — fire, fem og seks Dage. Og den syvende Dag — Torsdag den 20. April vandrede han ud til Sortedamsdosseringen 17 og overtog Evylins hvide Legeme. Og hun overraskede ham med at blotte en saa vidunderlig Velskabthed og erotisk Varme, at han for et Par Dage glemte Vibeke Kaas.

Skæbnens erotiske Lune magede det saa, at han en Søndag Eftermiddag, da han kom fra en om Sammenkomst hos Evylin, mødte Vibeke i

Vestervoldgade — og alene. Straks var baade han og hun kølige — og konverserede formelt. Men da han fik at vide, at Grunden til hendes lange Fraværelse skyldtes, at hun havde ligget til Sengs af en ondartet Halsbetændelse — tøde han op.

Den Eftermiddag blev Rønne blændet. Hans Hjerne gik i Baglaas og han friede — pludseligt, stakaandet og brutalt. Og hun, som ellers altid var alvorlig og bestemt — *lo*, da han foretog sit Kraftspringsfrieri — rakte ham Haanden til Farvel, steg op i en Linie 1 Vogn — og *lo* endnu da hun stod paa Bagperronen og nikkede til ham . . .

Der stod Rønne — forstumlet — gjort mat — slaaet af Marken.

Og saa gik han hjem — og græd. Det store, overlegne, kyniske Mandfolk, Forfatteren Jakob Rønne *græd* — udstrakt paa sin Divan med Ansigtet nede i Puderne.

For han havde dog *haabet*. Hun var jo det eneste i denne Dansebodsverden, som var Fornuft.

Men han skulde vise hende — han skulde vise alle, at han var mere end Gøgler . . . Farvel til Idioterne, som han hver Dag sad sammen med paa »Dagmar«. Farvel til Evylin, trods hendes Legemes Ynde og Varme — Farvel til Alt!

Vibekes Latter — Vibekes kaade, haanende Latter havde skabt Alvoren i ham . . .

Stille! Bare ikke sentimental, lille Jakob Rønne. Bliv du blot ved med at være Overgrinebider. Den lille, laadne Faun, som sidder paa Tronen er dig dog *for* stærk. Husk paa, han er ikke alene Fyrste, men ogsaa Videnskabsmand.

Slaa først ham ihjæl!

Men Hr. Professor Erotikus har som bekendt — ligesom sorte Katte — syv Liv.

I Dag Fredag den 19. Maj bliver Ungkarl Palle Richard Halfdan Wessel viet til Jomfru Esther Agathe Nyholm i en lille, hvid, gavltakket Kirke af en ung, fanatisk Præst.

Villaen paa Bülow'svej staar parat til at modtage de to lykkelige unge Sjæle.

Det er en soldrukken Dag. Kastanjetræerne ved Vejen bugner og Landbohøjskolens Have ligger i et Væld af lysegrønt.

Dagen gaar — det bliver Aften. Himlen rødmer — en Forstadskirke ringer Sol ned med en Klang som fra en Mælkeklokke . . . Skyggerne bliver violette . . . Fuglene pipper sig til Ro . . . Mørket sænker sig over Vejens Støv, over Hække-
ne og Græsplænerne i Villahaverne

. . . Brudeparrets to Piger og Professorindens Frøkenpige, tænder Kandelabrene i Dagligstuen, hvor Gaverne pranger midt paa Bordet.

Klokken bliver ni . . . Klokken bliver ti . . . Middagen hos Nimbs maa snart være overstaaet — den sidste ævlende Tale for Brudeparrets Vel, maa snart være holdt.

Klokken bliver halv elleve

Da braser det henad Vejen . . . Støvet hvirvles

op — to store lysende Øjne skinner frem i Mørket . . . Øf! øf! — og den største af Bryllupsgaverne, en hvidlakeret Automobil — standser med et Ryk foran Villaen.

Og Palle og hans Hustru stiger ud og gaar ind i deres nye Hjem.

Amen!

*

*

*

Gaverne er beset. Esther har svælgert i Begejstringsudbrud . . . Palle har overhovedet intet set. Han befinder sig i en Tilstand, som var han død-drukken i den ene Halvdel af Hjernen og nøgtern i den anden Halvdel — og det er ingenlunde nogen behagelig Tilstand. Esther er gaaet afsides for at — vaske Hænder og bytte den upraktiske Brude-dragt med en bekvem Hjemmekjole.

Palle sidder midt i Stuen paa en af de nye Stole og stirrer frem for sig med et sløvt Smil paa Læben.

Du almægtige Gud! Hvor er han lykkelig — gnistrende lykkelig! Tænk Palle — han Palle — Hahaha! »Ungkarl Palle Richard Halfdan Wessel«, han er nu gift med den vidunderligste lille Kvinde i hele København . . . Esther . . . Danserinden Esther Nyholm — den attraaede — den for alle uopnaaelige Esther Nyholm — h u n er nu

hans Hustru — hans ægteviede Hustru. Tænke sig — det er sandt! Det er ikke Drøm, Blændværk, Fata Morgana — det er Sandhed . .

Aa — han er ved at blive kvalt af Lykke!

Hvor saa hun dog spæd ud i den hvide Brude-
dragt — men man a n e d e — Gud, hvor man
anede den hvide Hals hvor Pulsen bankede — de
hvide, myge Arme, som saa ofte havde kildret
Palles Nakkehaar og d e t, som Palle endnu ikke
havde set, men kun tænkt og sitret.

Han rejser sig — spreder Armene ud. Hæn-
derne er knyttede. Lidenskabens bankende Puls
er kommen over ham — og han mindes de Li-
delser, han i den sidste Maaned har gennemgaaet
for at gøre Vold paa sig selv og ikke krænke den-
ne bly Barnebrud.

Barnebrud!

Hvor lyder det vidunderligt . . .!

Atter fuldstændig under Højtryk.

Han vandrer op og ned ad Gulvet for at faa
mere Ro over sig selv. Det mislykkes. Han tæn-
ker et Øjeblik paa at tage et koldt Styrtebad —
men opgiver Idéen.

— Palle, Palle! hvisker han manende: — Rolig,
lille Palle . . . Du elsker hende *kønt* . . . Hvad sag-
de ikke Pastor Holmer i Dag (Palle er i Øjeblikket
grebet af den ganske Dags højtidelige Stemning
og Sødladenhed). Han talte om det skønne i
Ægteskabet — hvad Ægteskabet betød for den,

der frygtede Gud. »Men, hvor mange unge Sjæle blev ikke lagt øde i Ægteskabet, fordi Synden kom indenfor Dørtærskelen«

Ja og jo . . . Palle vidste det nu — ganske bestemt vidste han det.

I Nat — Esthers og hans Brudenat — skulde Synden ikke komme ind. Hun skulde selv bede om *det* — og selv om der gik Dage, ja Maaneder, vilde han vente — hun skulde komme til ham og forlange

Men pludselig saa han som i et flimrende Fata Morgana Esthers hvide Hals — og han kunde ikke mere.

Her skulde han sidde og kæmpe med det Onde og det Gode — hvor var dog Livet ubønhørligt og hvor var vi stakkels Mennesker svage.

Og Palle var *saa* svag, at han tilsidst maatte ty til Styrtebadet.

Paa Tærne listede han sig ud af Døren og ind i Badeværelset og faa Minutter efter bruste en iskold Douche ned over Palles elskovshede Legeme.

— — —
— Hvor bliver du af?

Esther sad i en mørkeblaa Kimono ved sit Tebord.

Palle traadte ind — iskold og rolig.

— Har jeg ladet vente paa mig? spurgte han med dæmpet og saa uendelig blød Stemme.

— Vil du ikke have Te, lille Mand?

500 Nattergale sjungede i Palle ved Titlen »lille Mand« — og først nu gik det op for ham at Esther nu hed Fru Esther Wessel. Han maatte gentage det endnu en Gang for at tro paa det: Fru Esther Wessel!

Og mens hun skænkede Te saa Palle med forslugne Øjne paa Esthers hvide Arme — saa hvide var de, at han tilsidst maatte vende Hovedet bort.

— Spis nu, Palle!

— Ja Tak . . .

Palle smurte en Krydder, saa den haarde Skorpe spruttede — og skar sig i Fingeren.

Esther skreg pligtskyldig og sprang paa Balletben efter Hæfteplaster — mens Palle sad og sugede idiotisk paa den saarede Finger.

Og saa kom hun med det blegrøde Plaster — slikkede selv paa det — satte det paa, bandt Klud omkring og kyssede ham. Og de drak Te og kyssedes og spiste Sandwich og Kiks — og kyssedes — og saa skulde de i Seng.

Men indtil det Tidspunkt havde Palle ogsaa fire Gange trængt til Styrtebad — *uden at faa det.*

— — —

Der er bælgmørkt i Soveværelset takket være de tykke, mørkegrønne Gardiner.

Palle lister Døren op og træder ind.

Stille . . .

Han aander forpustet — det koger i hans Næse af lutter Betagelse . . . Et Skridt nærmere:

— Er du i Seng, Esther?

Intet Svar.

Palle støder mod en Stol — raver videre i Mørket — for Instinktet forbyder ham at dreje om paa Kontakten. . . .

Han begynder at klæde sig af. Flipknappen springer og falder paa Gulvet. Han tør slet ikke spørge mere. Esthers Tavshed indgyder ham for megen Respekt. Men hvorfor er hun saa tavs? — Hun er da vel ikke allerede faldet i Søvn — det er da umuligt!

Saa kryber Palle op i sin Brudeseng

Øredøvende Stilhed.

Palle vover et Godnat.

Stadig denne trykkende Stilhed.

Endnu en Gang:

— Godnat, lille Esther!

Hun er vel bange, det er derfor hun ligger saa stille. Men hun behøver ikke at være bange — aah — den lille vidunderlige Pige — hun behøver det ikke

Palle faar Taarer i Øjnene — han synes det er saa smukt — det hele!

Da knager det i Sengen — pludselig føler han Esthers Arme om sin Hals. Et Væld af Kys regner ned over hans Ansigt. Hun hvisker, hun pludrer og ler — hun knuger ham — trykker ham ind til sig . . . Det svimler for Palle. Himmelen og Jorden staar i ét. Det lyner, det tordner. Huset fal-

der sammen. . . Kalkstøv ryger . . . Dommedag er inde . . . ! !

Hellige Nikodemus! Esther er nøgen — *splitternøgen* i sin Brudeseng.

— Elsk mig, Palle! Elsk mig, Palle! Palle, min dejlige!

Hvem, der havde set Palles Ansigt i Mørket!

*

*

*

Næste Formiddag rejste det lykkelige Par paa Bryllupsrejse.

Ruten blev, trods Sommer og Hede — lagt saaledes: Paris—Nizza--Rom.

Fra Jakob Rønnes Tankebog:

I Morges fulgte jeg Palle og Esther paa Bane-
gaarden. Palle var bleg, nervøs og slap i Knæene.
Esther derimod sprudlende munter.

Da hun steg ind i en 1. Klasses Kupé, bruste
hendes Silkeskørter om min Næse, saa jeg for et
Øjeblik anede *hvorfor* Palle var mat og slap i
Knæene

Nu drager disse to latterlige Væsener ud i den
vide Verden — i en Maanedes Tid. De elsker hin-
anden i et Par af Europas Hovedstæder — for,
naar de er tilpas lede og kede af Kærtegn og Kys,
at vende tilbage og begynde paa noget mærkvær-
dig noget, der hedder Ægteskab.

Det bliver sikkert en fornøjelig Rejse — for jeg
saa et Glimt af min unge Ven, Professor Erotikus,
da Toget kørte afsted. Han sad ovenpaa en Hatte-
æske og sprutlo, saa det rystede i hele Vognen.

Og han følger dem hele Vejen og propper dem
begge med sine pikante Læresætninger.

Husk paa: Professor Erotikus angriber kun
ormstukne Mennesker!

— — —

Jeg er saa urolig i Dag Er det fordi jeg ikke har mødt Vibeke — blot hilst paa hende idet hun gaar forbi med Moderen? Eller er det fordi jeg har drukket for meget? Hele Dagen har jeg drukket — og i Øjeblikket drikker jeg. Der staar en $\frac{3}{4}$ Flaske Whisky foran mig og jeg har tænkt mig at tømme Flasken i Aften.

For jeg er syg — man kan godt sige *vild*. Det prikker og stikker, det suser, banker og koger — og det er *din* Skyld, Vibeke. For du kan kun le — du kan kun haane — og trampe paa En — fordi du er saa vidunderlig dejlig!

Jeg tror, jeg kan skrive i Aften Men ikke om dig, Vibeke. Det skal være vildt, det jeg skal skrive. Det er som Satan stod bag min Stol og førte Penneskæftet. . . . Jeg kan føle hans hede Haand paa min — og hans giftige Aande stryger forbi mig »Skriv!« siger han — og jeg skriver

Jeg skal fortælle dig et Eventyr, Vibeke — et stygt Eventyr. Hør nu efter — og lad din rene Sjæl forarges over hvad du hører.

Men først maa vi drikke en Gang!

Skaal, Vibeke!

Whisky — er alligevel en Gudedrik!

— — —

DEN RØDE PEST

... — Mennesket blev skabt i Guds Billede ...
 Naar et Menneske dør er det Himlen — naar
 det Gode i et Menneske dør, er det Helvede.

— — —
 At Præsterne gider prædike...!

— — —
 — — —

Hans Majestæt Kong Satan sad i Helvedes Kammer ved sin Yndlingsbeskæftigelse: at bytte Biblens Bogstaver om, saa Teksten blev sjofel. Dette Arbejde havde været i Gang i mange, mange Aar — men nu lakkede det ogsaa mod Slutningen og Satan havde da fuldført et af de bedste Værker i sit Liv.

Han havde siddet en Times Tid, (en Time i Helvede er lig en Maaned paa Jorden) da hans Overdjevæl traadte ind med en lille Rulle under Armen.

— Hvad er det? spurgte Satan og saa paa Rullen.

— Kortet, sagde Djævelen og bukkede: — Kortet over det lille Land.

— Ahah! Lad os se . . . Lad os se . . .!

Satan lagde Biblen bort, det begyndte at lyse herligt rødt i Øjnene:

— Det lille Land, sagde han og bredte Kortet ud: — Hvor er det dog lille!

— Ja, det er det . . . Men det er *kønt*, Sire . . . Det er netop det kedelige.

Satan saa paa Kortet.

Knoldet og ujævnt laa Landet i det blaa Vand. Skovene rejste sig mod Nord og Syd. Engene var grønne og Blomsterne bugnede og duftede og Byerne rejste sig store og mægtige . . .

— Hvad hedder det Land? Jeg har glemt det.

— Danmark, Sire.

— Hum!

Satan saa lidt paa det, saa pegede han mod Syd paa et Stykke Land, som ikke var farvelagt, men laa der som et dødt Lem:

— Hvad er det for et Land?

— Sønderjylland. Det lod Deres Majestæt jo Tyskerne tage den Dag, Deres Majestæt havde forlagt Snustobaksdaasen.

— Det er rigtig — ja! Det var en god Idé. Nu fortryder jeg, at jeg ikke lod dem tage det hele. Det havde gjort mere ondt — tror du ikke?

— Sikkert, Deres Majestæt!

— Hvem bestyrer det Land? spurgte Satan. Han begyndte at faa Interesse for det lille Land. De grønne Marker og de lyse Bøge skar ham for meget i Øjnene.

— Lurix-Djævelen i venstre Fløj.

— Naa, ham! Er han ikke meget tyk? Jeg synes, det foresvæver mig . . .

— Joh, han er lidt svær.

— Saa bestiller han vel ikke noget?

— Akjo . . . Overdjævelen blev pludselig ivrig:

— Han gør saamænd sin Pligt. Men han behøver ikke at bestille ret meget — for de er saa medgørlige deroppe. Det er ubetinget den behageligste Bestyrerstilling i Djævelsamfundet.

Satan missede med Øjnene hen mod Djævelen:

— Vil du ha' den Stilling? Du begynder at blive gammel nu og trænger til let Arbejde?

— Aa ja!

— Som et Ekstraben?

— Aa ja!

— Se at faa lidt mere ud af det. Mon mine røde Dyr har hjulpet?

— Det har de, Sire.

Satan rejste sig og rakte ham Kortet:

— Godt, min Ven. Det Land interesserer mig. Vi sammenkalder til et Møde — lad Lurix forberede sig til et lille Foredrag om det Land.

Overdjævelen bukkede:

— Din Vilje ske, oh Herre!

— — —

II.

Syv Timer efter havde Overdjævelen samlet alle Djævlene til Møde. Hoved ved Hoved sad de under de store, luende Hvælvinger — mange, mange Hundrede Djævla, med blanke Horn og pyntede Haler.

De almindelige Ondskabsdjævla var ikke til Stede. Deres Haandværk var saa almindeligt og

saa simpelt, at de aldrig blev indkaldt til Møderne. De var kun Daglejere i Satans Tjeneste.

Paa første Række, ved Siden af Overdjævelen, sad det lille Lands Bestyrer med sit Følge. Han lignede en stor, mæsket Rotte. Rød var han — ildrød, som alle de andre — men der var en særlig Tilfredshedens Glans over ham. Velnæret som en Pater, tykhovedet som en Slagter — glubsk, frastødende, modbydelig

Kong Satan besteg sin Trone, fulgt af de hvide Sataninder.

Sataninderne stor nærmest Satan i Rang. De blev behandlede med hellig Ærefrygt og levede som Dronninger, hver med et lille Hof omkring sig. De var i sin Tid plukkede ud af Jordens fineste Skøger og Skuespillerinder.

. . . Satan havde rejst sig:

— Vi har kaldet vore kære og tro Tjenere sammen til et Møde for at drøfte Spørgsmaalet: det lille Land mod Nord. Vi giver Ordet til vor tro Lurix, som har haft den Ære at bestyre dette vort Land og vi haaber, at han ved sin Tale kan vise os, at han har røgtet sin Gerning og gjort sin Pligt.

Og Satan satte sig igen.

— Kære Ven, Lurix, sagde Overdjævelen med høj Røst: — Rejs dig og tal til vor Herre og Konge.

Satans Yndlingssataninde rejste sig og afførte sig sine Klæder og lagde sig nøgen for Satans Fod.

Lurix bukkede dybt mod Tronen.

Hans Ord lød saaledes:

— Herre, min Konge. Rummets eneste Behersker. Satan den Store, som blev udstødt af Guds Rige --- fordi Gud fandt ham for mægtig — og sendt til Helvedes Land, hvor han levede og regerede mægtigere og større end Godhedens og Lysets Gud. Lucifer — Herre over Alt og Alle — hør din tro Tjeners simple Ord: Da I, Herre sendte mig til det Land, for at styre det i Eders Navn, græd jeg Blod, da jeg saa det. Hvad hjalp min Virketrang, min Kraft og Styrke mig i et Land, hvor der intet var at udrette.

— Intet? spurgte Satan og lagde Satanindens Hoved mellem sine Knæ.

— Absolut intet, Herre. Folket deroppe har allerede viet sig til Eder, priser Eder og bøjer sig for Eders Magt og Vælde.

— Hvorfor saa græde Blod? smilte Satan.

— Ak jo . . . Ak jo . . . Lurix krøb som en Orm:
— Ak jo, Herre, for saa var der jo intet at gøre for mig.

— Spar din Klage — til Sagen!

— Herre, I fandt, at Kærligheden hos Menneket var Eders i Vaaben. Gud skabte den — I døbte den om og kaldte den Elskov. Nu regerer Elskov hele Verden. I det lille Land blev den røde Pest til uden Eders Trylleord, den skabtes af intet og blev til Alt.

Naar en Mand møder en Kvinde paa Gaden, klæder han hende nøgen med Øjnene — vel og mærke, hvis hun er værd at klæde nøgen.

Naar en Kvinde møder en Mand paa Gaden, ser hun om han har Muskler og Ben.

Af de ti Ord, der bliver sagt i en ung Mands Mund, er de fire svinske.

Herre, i et saadant Land maa Skøgerne have hjemme. Og de er der. De seks Hundrede gode Skøger, som Landets Hovedstad ejer, tjener paa en Aften tilsammen den Sum af Kr. 3200. — Altsaa i et Aar 1,168,000 Kr. Elskov betales godt. Den højeste Pris er Hundrede Kroner — den laveste 65 Øre.

Elskovsbacillen kan findes i Kirkens hellige Haller, paa Gadens Brosten, Husenes Facader, i hver Restaurationskrog og i Jernbanestationernes Toiletrum.

. Naar en Kvinde er femten Aar, kan hun begynde. Unge Piger af Bourgeoisiet har i sejsten Aars Alderen Elskere, hvem de i Smug lever sammen med.

Og naar Kvinden bliver tyve Aar, bliver hun gift med en Idiot, der tror hun endnu er uskyldig.

Et Aar efter bedrager hun sin Mand med en af hans Venner. Vennerne bruger det Ordsprog, som alle Husvenner bruger: »Det er en daarlig So, der ikke kan rode en anden fra Truget.«

En fattig Mand, som har stjaalet en Vinter-

overfrakke bliver kastet i Fængsel. En Mand, som stjæler en anden Mands Hustru, bliver æret og agtet af sine Medborgere.

Satan nikkede:

— De gode Efterretninger, glæder mig. Men sig mig en Gang — mens du talte kom jeg i Tanker om, at din Forgænger engang sagde, at Kulturen stod højt i det lille Land.

— Aa jo — den levede Kunstelskere var de alle. Kunsten stod højt i Landet og skabte store Navne Men saa faldt den

— Hvorledes det? spurgte Satan.

— Kunsten fik et apoplektisk Tilfælde den Dag, I skabte Biografteatrene Talescenen sygner hen. Folks Smag for gode Skuespil er faldet i Søvn og Teatrene vakler og vakler til de styrter ned i Fallittens Afgrund.

— Ja, men saa forsvinder de jo?

— Nej, nej! Det er netop godt de gaar fallit. Thi naar et Teater er ved at falde sammen, kommer der altid en eller anden Pengemand og hjælper det paa Fode. Penge har han, men Kunstforstand ejer han ikke. Teatrene bliver en Forretning med Kontortid fra 8—11 Aften, hvor de omsætter svinske Farcer og idiotiske Folkeskuespil. Skuespillernes Kunst dør med deres Talent. Proletariatet staar for Døren.

— Er Præsternes Magt stor i det lille Land?

— Nej, Herre! Det er ikke rart at være Præst

nu til Dags. Han regnes ikke med til Menneskene — Menigheden tynder ud, det er simpelt at tro paa Gud — det lader man tarvelige og ukultiverede Mennesker om.

— Ja, men hvordan kan de saa leve — Præsterne?

— Jo, selv om Vielsen delvis er bleven taget fra dem, saa har de dog endnu Daaben og Konfirmationen og Begravelsen tilbage og det giver ret gode Penge Men Præsterne er dog ikke saa fede mere som de har været.

Satan rejste sig og slog sin Purpurkaabe om sig:

— Elskov lever i Landet?

— Ja, oh Herre.

— Usædeligheden blomstrer i Landet?

— Ja, oh Herre.

— Kunsten er død i Landet?

— Det er den, Herre.

— Ingen tror paa Gud mere?

— Kun de, der *skal*, oh Herre.

— Og — . . . Satan lo: — Præsterne bliver magre?

— Ynkkelig magre.

— Leve det Land . . .! Men sig mig, er der da ingen gode Mennesker?

— Jo, Velgørenheden er stor i det lille Land. Men Velgørenheden er i Familie med den røde Pest, derfor skader den os ikke. Der siges — og det er sikkert sandt — at der findes nogle gode

Mennesker — men de er vanskelige at finde, for de lukker sig inde.

— Godt, storartet, nikkede Satan: — Men der er en Ting til: Politiken i det lille Land?

Lurix vrængede Munden som fik han Kvalme. — Aa nej, oh Herre. Bed mig ikke tale om den — jeg mægter det ikke. Det er saa vammelt at tænke paa Nu vil jeg slutte og lade et Par af mine Tjenere forlyste min Konge med lidt Spøg fra det lille Land.

Satan satte sig:

— Godt, Lurix. Du har glædet mig meget. Du har min Naade og har du et Ønske, skal jeg opfylde det.

— Tak Herre. Jeg har kun et Ønske. Der findes sytten Kvinder i Landet som alle er fyldt sejsten Aar, de er uskyldige endnu baade i Tanke og i Legeme. Gør disse Kvinder til *Kvinder*.

— Dit Ønske er opfyldt.

Lurix bukkede og takkede.

En ung, slank Djævel traadte frem med en Luth over Skulderen. Han vilde foredrage en Sang fra det lille Land.

Hans Stemme var høj og stærk:

*Det var vistnok i Staden engang
hun kom til mig ung, med Latter og Sang
med Hjertet i Længsel
med Tanker i Fængsel
med Jomfru i begge de blanke Øjne.*

*Det var vistnok i Staden engang
jeg klædte nøgen og smed paa Lejet
og løj for mig selv da jeg havde ejjet
og levede videre paa disse Løgne.*

Sataninden ved Satans Fødder rejste sig op og lyttede. De andre Kvinder stod nøgne om Troenen og vuggede i Hofterne, mens de nynnede med.

*Aar er gaaet og Tiden er løben,
Kvinder kom og Kvinder gik,
men ofte — ofte mærker jeg Svøben,
der laa i hendes Mund og sad i hendes Blick.*

*Nu ser jeg et Legeme magert og sygt,
en Lænd der er haard, der før var blød,
en Hals, der er gul, en Mund, der er død . . .
. . . Alt er saa stygt . . . —*

*Mange blev slaat til Jorden ned,
flenset og flaaet af Næsten.
Selv om de slog og selv om de bed
maatte de dø af Pesten. . . .*

*Vel blev der elsket og vel blev der levet,
intet laa øde, alt gik i Svang,
og alt blev spillet, malet og skrevet.
. . . Men jeg tabte Troen i Staden engang . . .*

Og som et Brus lød Koret under Hvælvingerne:
Vi tabte Troen i Staden engang.

Sangerdjævelen har næppe sluttet den sidste Akkord, før en høj, bredskuldret Djævel springer frem. Haanets Smil sidder om hans Mund, Øjnene lyser af Ondskab, Hornene er større end de andre Djævles og plettede af Blod, der stinker surt:

— Den unge Kalah, Bianas stærke Søn, staar i Majaronas Telt. Ikke kommer han som Fjende. I Hundrede og sytten Dage har Kalahs og Majaronas Stammer kæmpet med hinanden — mange er døde og saarede og Kvinder er bortført.

Kalah er ung og fræk — han vover at staa i Majaronas Telt.

Majarona sidder paa sine Puder. Hovedet er bøjet og Øjnene er lukkede. Kampens Lidelser og Tab har ødelagt ham — og i Nat har en vild, ukendt Stamme bortført hans Karavane, som talte tyve belæssede Kameler.

Majarona er tilintetgjort — og Kalah *ved* det. Derfor kommer han — derfor vover han at træde ind i Majaronas Telt.

— Majarona — Maja-Oasens Herre, begynder han: — Jeg kommer for paa gammel Skik og Vis at bede om din Datter Mira.

Majarona smiler lumsk. Han har lyttet til Kalahs Sendebud og ved Besked. Kalah har været hans Fjende — men nu vil Kalah være hans Ven og rejse ham igen. For Kalah er meget rig.

— Længe Majarona — siger Kalah saa med

blød Stemme: — Længe ledte jeg i Ørkenens Oase efter en Kvinde skønnere end Mira — men jeg fandt ingen saa skøn Naar Solen brændte i Sandet og Tørsten støvede min Gane, tænkte jeg paa hende . . . Naar Natten kom og lagde sit Sørgeflor over Jorden, mens de hvide Stjerner lyste og blinkede — tænkte jeg paa hende og kunde ikke finde Hvile . . . Majarona — Maja-Oasens Hersker og Herre, skænk mig din skønne Datter Mira.

Majarona løftede Hovedet og plirrede med Øjnene. — Hvor meget, Kalah?

— Femten Kameler læssede med Guld og Ædelstene, med Puder fra Smyrna, med Elfenben fra Afrika, med gyldne Frugter fra Babylons hængende Haver.

— Tyve Kameler, sagde Majarona.

— Tyve Kameler, nikkede Kalah: — De tyve Kameler er dine.

— Mira er din.

. . . Men bag Teltdøren stod Mira og skælvede. . . . Hendes lille Hjerte bankede og Øjnene brændte . . . Hun elskede jo Kurus, Sabasenas Søn . . .

— — —
Natten kom og paa sin Hest foer Kalah med sit Bytte gennem Ørkenen. Han følte hendes slanke Legeme mod sig, saa hendes blege, skønne Ansigt,

den bedende Mund og de forskræmte Øjne . . . Ja, Mira var de tyve Kameler værd.

Og i sit Telt flaaede han Klæderne af hende og kastede hende nogen paa Tæpperne. For sidste Gang bønfaldt Mira Kalah om Naade . . . hun elskede jo Kurus, Sabasenas Søn . . . Men Kalah haanlo, lagde sig over hende og nød hendes Elskov, fordi den var bestemt for en anden.

Han havde jo Lov til det — hun var jo betalt.

— — —

Og Mira skænkede Kalah to Børn — en Dreng og en Pige.

— — —

Djævelen tav . . . saa greb han et langt, spinkelt Horn og blæste.

Deradaria . . . Deradaria!

Det var saa skærende falskt, at alle Sataninderne hylede som Hunde.

Deradaria . . . Deradaria!

Saa gjorde han et Hop og mens Smilet spillede stærkere om hans Mund, fortsatte han:

— Etatsraad Hansen sidder i sin Dagligstue ved sin Avis, da Pigen melder den unge Jürgens.

Etatsraaden har ventet ham siden i Gaar. Gamle Jürgens' Ord i Aftes hos Rooses var jo ikke til at tage Fejl af.

Jürgens er Halmstraaet, endda et meget stort Halmstraa, som ikke alene Etatsraaden kan klyn-

ge sig til, men hele det Hansen'ske Hus — der bliver saamænd ogsaa en lille Plads til Leopold, Familiens sorte Faar.

Den unge Jürgens staar i Stuen. Han er ulastelig klædt paa. Skøderne paa hans langlivede Figurfrakke naar Knæhaserne. Benklæderne hænger som Sække og er smøget saa højt op at Lakskoens sorte Elegance kommer til sin fulde Ret. Vesten er stærkt udskaaret saa Slipsets grønlig Masse ligger udækket. Hatten holder han i Haanden ind til Stokken, Handskerne i den anden Haand . . . friseret, skægløs, hvid i Huden, glinsende, straalende, duftende . . .

Etatsraaden nyder som Kender et Øjeblik den unge Jürgens Toilette, beder ham saa tage Plads.

Hr. Jürgens sætter sig, lægger Stokken over sit Knæ, Hatten ovenpaa og Handskerne atter ovenpaa igen.

Pause.

Hr. Jürgens rømmer sig — forsøger at tale om det milde Vejr — men faar det forkert i Halsen. Saa springer han pludselig fra Vejret over til Justitsraadens Bal forleden.

Fra Justitsraadens Bal er der ikke langt til Etatsraadens Datter Astrid.

Etatsraaden slaar da alt ned ved pludselig at sige:

— Jeg talte med Deres Fader i Aftes . . . De

og Astrid . . . jeg mener . . . Deres Fader har faaet at vide (Etatsraaden gaar en lang Omvej) af Dem, at De . . .

— Ja, sagde unge Jürgens.

— Astrid er jo ung — sytten Aar.

— Ja, sagde Jürgens igen og der kom pludselig Glød i Øjnene.

— Men hvis I holder af hinanden. Ja, for De har vel talt med hende?

— Jo . . . det vil sige. Jürgens vrider sig paa Stolen: — Jo . . . jeg har talt med hende . . .

. . . Det er første Akt. Anden Akt foregaar en Time senere i samme Stue.

Etatsraaden gaar op og ned og tordner. Etatsraadinden sukker og Astrid ligger over Bordet og hulker, mens Leopold sidder i en Krog og fløjter stille.

Og da Etatsraaden har tordnet færdig sætter han sig til at skrive Indbydelserne ud til Forlovelsesmiddagen.

. . . Tredie Akt er en Tragedie. Den foregaar om Aftenen i den store Park.

Astrid sidder med en ung Mand paa en Bænk inde under Træerne.

Astrid græder endnu. Den unge Mand er ligbleg, Øjnene er forpinte og Munden er sammenbidt . . . Men hvad skal han gøre, han er en ung Mand, paa et Hospitalskontor med 60 Kr.

om Maaneden og hedder kun Iversen. Men han elsker hende og hun elsker ham og har lovet ham alt.

Men Sol og Maane falder alligevel ikke ned da Astrids Forlovelse kort Tid efter bliver deklareret.

To Maaneder før Brylluppet faar Etatsraaden tilfældig at vide, at unge Jürgens lider af en grim Sygdom. Han bider Læberne sammen, gør Etatsraaden, lukker Øjnene og tier.

Og Bryllupsdagen kommer. Provsten, som i mange Aar har kommet i Etatsraadens Hus, som kender Astrids Hemmelighed, den unge Kontormands Sorg og Brudgommens uheldige Sygdom — han vier dem foran Kirkens Alter giver dem sin Velsignelse i Guds hellige straalende Navn.

. . . Og et Aar efter skænker Astrid sin Mand en Søn, som maa indlægges paa en Hudsygdomsklinik.

— — —
Han satte Hornet for Munden og blæste igen — forsvandt saa lige saa hurtig som han var kommen.

— Han var morsom, sagde Satan og lo: — Og saa lugtede han saa dejlig modbydeligt.

— Ægteskabet lugter altid dejligt, Sire, sagde Lurix: — Hvem vil I saa høre?

Satan saa ud over Flokken. Der var mange endnu og alle havde de Lyst til at tale . . .

Han betænkte sig et Øjeblik, saa raabte han pludselig:

— Jeg vil se ham, der uden min Vidende og Vilje sendte den røde Pest til det lille Land.

Der blev stor Spektakel i Djævflokken — alle havde rejst sig — nogle fægtede med Armene, andre skreg højt

— Jeg vil se ham, raabte Satan: — Hører I, jeg vil se ham. —

Vi kender ham ikke, Herre, sagde Lurix.

— Jeg vil se ham, raabte Satan. — Hvor er han?

Da lød der et øredøvende Brag saa stærkt, at Helvedes Søjler vaklede. Flammerne lyste grønligt frem fra hver Krog, Luften var overfyldt af smaa, lysende, spruttende Kugler — og pludselig kom højt oppe fra en Skikkelse svævende ned i Helvede.

— Her er han!

Det gøs gennem alle Djævlene og Sataninderne skreg i Angst, selv Satan blev betuttet og holdt sig fast til Tronen.

— Her er han!

Kæmpehøj stod han foran Satan, helt tildækket af et rødt Klæde og paa sine Arme holdt han en Kvinde med store, hvide Vinger.

— Her ser du ham. Jeg bragte den røde Pest til det lille Land.

— Er du Ven eller Fjende?

Skikkelsen smilte:

— Ven, Satan. Hvad skulde jeg ellers være — jeg gik jo i din Tjeneste.

— Hvor kommer du fra. Jeg kender dig ikke.

— Din Hukommelse er ikke god — ikke saa god som en Herskers bør være. Husker du ikke, at du en Dag for mange Aar siden, da dine Tjenere fortalte dig om Frankrigs Last, blev saa glad, at du i din Lykkerus skænkede Frankrig en af dine ypperste Sataninder . . . Jeg er hendes Søn. Mit Navn er Natas og jeg er født i Frankrigs Kloak, opflasket med det grønne Slam, der glider gennem dets Drænrør. Jeg bragte den røde Pest til det lille Land. Landet mod Nord med dets grønne Skove og blaa Vand lokkede mig — endnu mere da Nordhavets Kulde gled hen over det og bedøvede al glødende Følelse. Jeg, Satan, vilde jage Køligheden bort. Dette Jomfruland, skulde blive Skøge, som alle de andre. Jeg vilde sende Italiens Glød, Frankrigs Last til det Land mod Nord, bestorme det med en Million Smaadjævle, dræbe, slaa ned, lægge øde. . . . Jeg bragte Frankrigs Skribenter med mig og lod dem føde Sønner deroppe som kunde udspy al den Last jeg ønskede Jeg tog et Par Draaber af den franske Demimondes Flakon og dryppede dem i Øjnene paa de danske Kvinder. Jeg gjorde alt *fransk* deroppe,

saa godt, at Fremmede syntes at Landets Hovedstad lignede Paris.

Jeg alene . . . Satan.

Jomfrulandet er ikke mere. Jomfrulandets Skytsaand er dræbt af mig. Jeg holder hende her paa mine Arme.

Natas løftede Kvinden med Vingerne op saa alle kunde se hende, kastede hende saa ned for Fødderne af Satan.

— Her Herre, tag som en Gave, som en Erintring, denne Blomst fra det lille Land.

Satan rejste sig, han fyldtes af Begejstring, Hovmod og Magt. Hans Øjne straaled og Smilet laa om hans Mund:

— Tak Natas — Tak min Søn . . . Du har glædet mig meget . . . Vi har sejret.

Og idet han strakte Armene op mod Himlen, raabte han:

— Ser du nu — Lysets Gud — ser du nu. — Du valgte at bo i Menneskene, jeg valgte at staa udenfor . . . Hvem blev den stærkeste?

Da løftede han sin Yndlingssata op og raabte:

— Hun, som er det bedste Helvede ejer, skænker jeg til det lille Land. Som jeg skænkede Frankrig en Skøge, saa skænker jeg nu Danmark sin.

. . . Der lød et skælvende Suk gennem Rum-

met, da Satanindens Sjæl svævede som en lysende
Stribe op mod Jorden.

Et tørstigt Skrig modtog hende. Tusinde Arme
hævedes mod hende — en Jubel lød mod hende
— den eneste — Satans Elskerinde.

— — —
Men Gud sad i Lysets Rige og græd

— — —
Nu er jeg træt, Vibeke.
Flasken er tømt . . . Jeg kan ikke skrive mere.
Mine Øjne brænder

Men — Vibeke havde jeg dig her i min Stue —
her — netop her — og *nu* Du slap ikke
levende fra det

For jeg er rasende nu — jeg er vild!
Vibeke — saa jeg dig nogen — jeg bed dig
ihjel!

Forfatteren Jacob Rønne gik ind i Tivoli. Det var Lørdag — og i Følge forældet Tradition, den Aften, hvor Overklassen tropper op, promenerer foran Kinzi og overværer en Solistoptræden i Koncertsalen. Hvorefter de drikker The hos Nimb — og gaar saa hjem ved halvelleve Tiden, for at undgaa at være Vidne til de løse Kvinders banale Leg i Festarrangementet eller i de mørke Gange ved Søen bag »Monte Carlo«.

Jacob Rønne valgte altid Lørdag Aften. Han var lidt af en Snob — og indrømmede det selv, hvor som helst han kunde komme til det. Han beundrede altid en stilfuld klædt Gentleman og nød en virkelig fornem Dame. Selv var han uhyre pillen i sin Paaklædning — og hændte det undertiden, at han maatte sætte sin Garderobe paa Laanekontoret af Mangel paa Mad — lukkede han sig inde indtil han atter kunde vise sig for Folket, som Forfatteren Jacob Rønne.

. . . . Tivoli var bedaarende i sit Foraarskostume og havde det yndefulde Præg af Uskyldighed og Tilforladelighed over sig.

Jacob Rønne satte sig foran Kinzi og bestilte en Absinth. Mens han lod den brogede Sværm af Københavns Bourgeoisi glide forbi, lagde han Slagplanen for i Aften.

Han vilde gaa ind og se »Sommerrejsen« — der var jo Premiére. Og saa vilde han gaa op til Nimbs og spise den sædvanlige melankolske Hummer med et Glas Rhinskvind til — og saa vilde han ikke mere. Det kunde jo være, at han hos Nimb traf den stille Digter Henrik Hauland. Hauland kom jo kun hos Nimbs. Rønne kunde godt lide Manden, han var saa fjern fra alle de andre Spradebasser

Absinthen havde sløvet ham ganske svagt — men pludselig blev han vaagen. Der kom Vibeke med Moderen og Faderen.

Rønne rejste sig halvt — førte Straahatten i en bred Bue ud mod Familien — og smilte — det sædvanlige fjollede Smil, som altid brast frem, naar han mødte Vibeke.

Mægler Kaas standsede, saa Rønne maatte rejse sig og trykke Haand.

Hvor Rønne havde været saa længe?

Ja — han havde haft saa meget at gøre . . .

Om Rønne ikke saa hjem inden Familien tog paa Landet?

Jo — Tusind Tak.

. . . Dejligt Vejr — første Sommeraften . . .

Ja — udmærket Vejr. Varmen maatte jo og-saa begynde nu — vi var jo tæt op til Juni

Under alt dette stod Vibeke tavs og saa til den anden Side.

Først nu henvendte han sig til hende:

— Jeg haaber, at Frøken Kaas er helt rask nu.

— Jo Tak.

— Vil De drikke Te med os? spurgte Mægleren saa.

— Hvis jeg ikke kommer til Ulejlighed — saa Tak.

— Absolut ikke, kom det i Kor fra Hr. og Fru Kaas.

Vibeke sagde intet

. . . . Man havde drukket Te med Citron og Sandwich Mægleren og Jacob Rønne havde nu bestilt Whisky. Mægleren Pokal — Rønne mindste Maal og rigelig Vand.

Man talte om en kendt kongelig Skuespiller, der paa Onsdag Aften skulde læse op i Koncertsalen. Familien havde allerede bestilt Billet.

— Han er bedaarende, svælgede Fru Kaas: —
Og Organet!

Jakob Rønne gjorde stor Lykke, da han kunde fortælle en allernyeste Kulissehistorie om Kgl. Skuespilleren. Og han fortalte den saa vittigt, at han fik selv Vibeke til at le.

Ja — den Latter — hvor var den vidunderlig

— fremfor det kolde Smil Havde han blot haft endnu et Par Anekdoter om den berømte Yngling — bare for at høre hendes Latter

Tænke sig! Det var hende, han havde skrevet »Den røde Pest« til Han blev næsten angst ved den blotte Tanke »Vibeke, saa jeg dig nogen — jeg bed dig ihjel . . . !« Vibeke, det var hende, der sad der foran ham i en dydig bleggrøn Silkekjole Men hvor han elskede hende — hvor han tilbad hende — hendes alvorlige Mund — de mørke Øjne med de lange Vipper — Haarrets brune Dunkelhed . . . Han følte sig saa hjælpeløs i dette Øjeblik — fordi han vidste, at hun aldrig vilde bøje sig — for *ham* . . .

— De spiller Ouverturen til »Bajadser«, sagde Vibeke pludselig og saa op fra sit Program: — Klokken mangler fem Minutter i ti — og det er først det tredie Nummer — saa vi kan sagtens naa det.

Rønne, der sad og talte med Mægleren om Falsknerier ved Totalisatorspil, blev distraet.

Fru Kaas var lidt træt — hun vilde nødigt ind i Koncertsalen:

— De larmer saa meget derinde . . . Jeg kan ikke taale det i mit Hoved men maaske Hr. Rønne vil følge dig.

Rønne havde løftet Hovedet i et Ryk — og saa

over paa Vibeke. Der kom uvilkaarligt noget tryglende i hans Øjne.

Vibeke svarede først ikke — saa kom det langsomt:

— Ja, hvis Hr. Rønne bryder sig om »Bajader« . . .

— Selvfølgelig — kom det kort. Han følte Trang til at være flabet.

Da Jakob Rønne og Vibeke gik ned ad Nimbs brede Trappe, sad Ægteparret Kaas og saa efter dem.

— Han er et nydeligt Menneske, mente Fruen.

— Tja — men han sværmer for Vibeke.

— Halvdan er du gal!

— Han gør det. Og jeg havde vel ikke noget imod det — men Digtere er noget Rak.

Mægler Kaas var ud af en gammel Skipperfamilie, derfor akcepterede han kun Folk der sled og — led.

Og Digtere gør jo kun det sidste.

— — —

Vibeke og Jakob Rønne var naaet hen til Koncertsalen, hvor Folk nu myldrede ind.

Det var Rønne, der var standset udenfor.

— De har maaske ikke Lyst til at gaa derind? spurgte hun.

— Egentlig ikke!

Hun smilte, saa det frøs i ham:

Poul Westergaard: Professor Erotikus.

— Saa gaar jeg derind alene — og hun rakte ham Haanden.

— Hvorfor er De ond, Frøken Kaas?

Det kom saa blødt, saa alvorligt, at hun blev forvirret og faldt ud af den kyniske Ro, hun befandt sig i:

— Ond?

— De *ved* jeg holder af Dem — derfor piner De mig. Er det korrekt? Ganske vist, De bryder Dem ikke om mig — men jeg generer Dem jo egentlig ikke — hvorfor saa ikke lade som Ingenting?

— Ved De hvad, Rønne! De vælger altid at komme frem med Deres Hjerteanliggender paa de mest befærdede Steder. Sidste Gang var det paa Raadhuspladsen . . .

— Og da lo De.

— Det gør jeg vel ogsaa denne Gang. Lad os nu ikke tale mere om det. Gaar De saa med ind og hører »Bajadser« . . . Vil De ikke nok gøre mig den Tjeneste . . . ?

— Hvis jeg nu bad Dem gøre *mig* en Tjeneste?

Der kom noget uroligt op i hendes Øjne:

— Og hvad er saa det?

— At gaa Haven rundt med mig i Stedet for at høre »Bajadser« ?

Hun betænkte sig lidt:

— Paa én Betingelse, sagde hun saa.

— Ja.

— At De ikke — frier mere — og saa lo hun igen.

Rønne gjorde kort omkring:

— Vi maa hellere gaa ind i Koncertsalen.

Og inden hun havde besindet sig, var han helt inde og havde skaffet hende en Plads.

Hun satte sig og forholdt sig tavs under hele Afdelingen — og Rønne sad stiv og mælede ikke et Ord.

Da de atter gik over mod Terrassen, sagde han:

— Jeg skal ikke oftere plage Dem, Frøken Kaas . . . Nu rejser De jo forøvrigt paa Landet og naar De vender tilbage til Byen igen, er jeg i Paris.

Og da hun stadig forholdt sig tavs, tilføjede han:

— Og det er vel ogsaa det bedste.

Men da følte han en lille Haand tage om sin og han hørte en Stemme, som han ikke kendte — saa fjern var den fra Kulde og Spot:

— Om Forladelse, Rønne. Jeg ved godt, jeg er ond — men jeg kender jo ikke til — til alt det.

— Vibeke!

Det var som alt brød ind paa ham — saa han næsten blev svimmel. Haabet var der — netop nu, hvor han mindst havde ventet det:

— Vibeke!

— Ja.

— Maa jeg vente paa Dem?

Menneskemassen fra Koncertsalen bølgede om dem. Det snurrede og klirrede og Raab og Skrig lød overalt . . . Ovre fra Promenadeorkestret hørtes de klagende Toner fra »Madame Butterfly« . . .

— Maa jeg vente paa Dem, Vibeke?

— Maaske.

Og hun løb hurtig op af Terrassens Trappe.

III.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

OF THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN TWO VOLUMES

LONDON

Printed by J. Streater, in Strand

III

NAT I PARIS

(Paris. Klokken et Nat. Et Hotelværelse i Rue de la Paix. To brede, lave Senge, med middelhavsblaa Himmel. Bløde Tæpper med høj-røde Fantasiblomster. Skrivebord med hendøende gule Roser i høj Vase, Skrivemappe med et Billede af Napoleon, Afrivningskalender, Sølvblækhush osv. Stort Vindue med gule Gardiner . . . Værelset ligger i Halvmørke — kun oplyst af Gadenes Buelamper, der diser Maaneskin ind over Sengene . . . Støj fra Gaden . . . En sød Brise af Parfume . . .

Palle og Esther kommer ind.

Palle i Smoking med lilla Blomst i Knaphullet.

Esther i stort Toilette — lad — Hovedet paa Siden — kælen.

De har spist en pikant Souper nede i Restaurationen — drukket meget Vin — tilsidst Champagne. De er begge i den vidunderlige Dobbelttilstand — en Blanding af Slaphed og Anspændelse. Palle har i fire Dage gaaet i en ellevild Sanserus. Han har fuldstændig glemt, at Esther Bryllupsnatten viste en Elskovsrutine, som man kun fin-

der hos den allerfineste Demimonde. . . . Han har glemte alt — *føler* kun.

Esther ligger tilbagelænet i en af de brede Lænestole. Hovedet hviler yndefuldt paa en rød Pude. Munden er halvaaben — Øjnene lukkede. Man kunde godt tro hun er faldet i Søvn, hvis hendes Fod ikke bestandig vippede frem og tilbage.

Saa begynder den »Kæleleg«, som nu har været ved, lige siden de rejste og som er en nødvendig Ouverture.

Hun retter sig lidt i Stolen — strækker Armene — smiler koket — nynnende:)

ESTHER: --- Jeg elsker dig ikke mere.

PALLE: (*Der ved Besked — forstilt sønderknust*): — Det er ikke sandt, Esther!

ESTHER (*frækt*): — Jo! (*Hun vipper stadig med Foden*). — Det er sandt. (*Lidt efter — som kaldte hun paa en Hund*). — Komse da — komse da — komse da!

PALLE (*kryber som en Foksterrier*).

ESTHER (*trykker ham i Knæ — lader sin Pege- og Langfinger spille paa hans Mund — hvisker*). — Dukkedreng — lille, søde Dukkedreng!

PALLE (*hvis Ansigt forvandler sig til Syltetøj*). — Lille Estherskat — dejlige, lille Estherskat! (*Kys paa Kys*).

ESTHER (*springer pludselig op. Løfter Kjolen, og danser paa de berømte Ben, hen over Fantasi-blomsterne*). — Vi skal lege rigtig, Palle!

PALLE (*ligger endnu paa Knæ og stirrer længselsfuldt paa hende*). — Ja.

ESTHER: — Vi skal lege — lege . . . ! Nu er du Tjeneren — ham, der serverede for os nede i Kafeen . . . Han var saa smuk . . . Og hvor han kunde smile — lagde du Mærke til hans Smil?

PALLE (*Begyndelse til Skinsyge*). — Men . . . Esther . . . !

ESTHER: — Stille! Vi leger du er Tjeneren — og jeg er Fru Palle Wessel. Min Mand er gaaet lidt ud paa egne Hægter. Jeg har spist alene nede i Kaféen og Tjeneren — lad os kalde ham Luis — har serveret for mig. Han er straks bleven vanvittig forelsket i mig . . . (*stamper i Gulvet, da Palle ikke vil akceptere*). Jo han er! . . . Jeg synes han er smuk — virkelig smuk. Saa gaar jeg, efter at jeg har givet ham 10 Francs i Drikkepenge. Jeg føler hans Øjne paa mig . . . Jeg gaar op — tænker paa min egen Palle, der er gaaet ud og more sig. Jeg klæder mig af . . . Da famler det ved Døren. Den bliver aabnet — jeg har nemlig glemt at laase den — og Tjeneren Luis staar foran mig.

PALLE (*rejser sig i et Sæt — vanvittig skinsyg*): — Esther!!

ESTHER: — *Still—le!* . . . Nu er du Luis. Du gaar udenfor mens jeg klæder mig af. — Saa kommer du ind igen — og saa kan Komeden begynde.

PALLE (*tvivlrædig — for Tanken pirrer ham alligevel*): — Jamen, Esther . . .

ESTHER: — Ingen »Jamen«. Gaa saa! Om to Minutter er jeg færdig.

PALLE (*aabner viljeløst Døren og gaar ud paa Gangen. To Minutter efter træder han ind igen og finder sin Hustru bedaarende halvnøgen i Lænestolen*).

ESTHER (*springer op — udstøder et halvkvalt Skrig*): — Hvad vil De her?

PALLE (*imponeret af hendes mimiske Talent — gaar uvilkaarligt over i Rollen, som Tjeneren Luis*): — Jeg vil blot se Dem . . .

ESTHER (*hen imod ham*): — For Guds Skyld! Gaa — min Mand kan komme hvad Øjeblik det skal være.

PALLE (*greben — vild*): — Jeg vil være hos Dem. — Jeg vil — jeg vil Dem. Hvis De skriger, saa — ja, saa kvæler jeg Dem.

ESTHER (*let gysende*): -- Det er godt, Palle!

PALLE (*griber hende og vil bære hende hen til Sengen*).

ESTHER (*river sig løs*): -- Nej, nej — det er for tidlig, Palle (*stikker ham en af Lysestagerne fra Toiletbordet i Haanden*): — Det er en Revolver. Du skal sige, at jeg skal klæde mig af — helt af — ellers skyder du mig.

PALLE (*med blodskudte Øjne — himmelhøjt*): — Hvis De ikke klæder Dem af for mig — helt af — skyder jeg Dem!

ESTHER: — Ssss! For Guds Skyld, Palle — ikke saa højt!

PALLE (*hviskende*): — Hvis De ikke klæder Dem af for mig — helt af — skyder jeg Dem!

ESTHER (*puller ved sine hvide Baand — grædende*): — Aa, Gud dog . . .! Hvad skal jeg dog gøre! De vil mig intet ondt — vel?

PALLE (*holder Lysestagen hen for Næsen af hende*): — Jo, jeg vil . . .

ESTHER (*begynder at tage Resten af Tøjet af. En dump Lyd fra Lysestagen, der falder — et Knæk af Kontakten, der drejes om . . . Stilhed — lang Pause*).

Saa høres der nede fra Gulvlæppet med Fanta-

siblomsterne): — Luis, Luis — tag mig kun.
Jeg elsker dig jo, Luis!

— — —

*(Og Tæppet falder meget langsomt — saa man
faar Tid til at tænke).*

NAT I NIZZA

(Atter et Hotel — atter Nat.

Udenfor Tropetemperatur — indenfor under Frysepunktet).

PALLE (*gaar rundt i Værelset som et kampberedt Dyr*): — Skammer du dig ikke?

ESTHER (*som sædvanlig ligger henslængt i en Lænestol — svarer ikke*).

PALLE (*haanler*): — Og jeg — jeg som troede . . . ! Gud fri os vel, hvor har jeg været naiv . . . Du en lille, uskyldig Pige — pøjt!

ESTHER (*hvæser*).

PALLE (*nærmer sig hende*): — Og saa din topmaalte Frækhed! Lige for Øjnene af mig!

Tror du ikke, at jeg i Formiddags lagde Mærke til den Interesse du viste denne Nordmand — hvad, tror du ikke? . . . Og i Eftermiddag, da du havde Hovedpine og ikke vilde med til Byen . . . Pyt! Bare fordi Nordmanden ikke vilde med! (*Stikker Armene i Siden og ser udfordrende ud*). Og saa i Aften! I Aften, lille Esther! Du spad-

serede ganske roligt med ham under Armen og lod mig rende bagefter som — — som en Puddelhund . . . Du gav ham endogsaa Tilladelse til at kysse dig!

ESTHER: — Det er Løgn!

PALLE: — Blot ikke raa, min kære! Han kyssede dig! (*Fnyser*). Men man burde jo have vidst det — en *Balletpige* . . . Man var naiv og troede . . .

ESTHER (*bliver først rasende — smækker saa en høj Latter op*): — Pa — hah! Troede du, jeg var uskyldig, Palle? Nej, nu har jeg aldrig hørt saa galt . . . At du var den første? . . . Aah, det er latterligt . . . (*nærmer sig ham; hemmelighedsfuldt*). Vil du ha', jeg skal skrifte . . . Kender du unge Ruben? Naa, du kender ham! Han har besøgt mig fem Gange . . . Jeg vilde ikke mere end fem Gange . . . for jeg kan ikke lide Jøder (*rives med. Hun føler en dyrisk Nydelse ved at skrifte alle sine Synder for Palle*). Saa er der Mogenssen . . . Bankassistenten, der startede den store Velgørenhedsbasar i Vinter (*begynder at tælle paa Fingrene*). Saa er der Journalist Hofman . . . Fotograf Angelhoff — den unge Kammerjunker Bryde . . . denne Ring her er fra ham. . . . Saa er der . . .

PALLE (*dirrende — vild af Skinsyge — ligbleg*): — Esther . . . Esther . . . !

ESTHER (*hjerteløs*): — Saa er der Harald Bjørn, ham der har skrevet »Bajads« — han var den bedste af dem alle . . . Saa er der Billedhugger . . .

PALLE (*falder paa Knæ — graadkvalt*): — Esther . . . Nej, du maa ikke mere — du maa ikke mere!

ESTHER (*giver ham én paa Øret — trækker ham op til sig og slaar Armene om hans Hals*): — Saa tier du stille med den Nordmand Jeg har Lov til at sværme lidt for ham . . . Han er høj, han er smuk . . . Og jeg elsker det norske Sprog! (*Hovedet paa Siden — kælen*): — Skal vi lege, at du er Nordmanden, og at du . . .

PALLE (*tager sig sammen — flaar sig fri af hendes Arme*): — Nej — Fanden gale mig — nej! (*Sætter sig haardt i en Kurvestol henne ved Vinduet*).

ESTHER (*nynner lidt. Begynder at klæde sig af — ligger et Øjeblik efter i Sengen — gaber*): — Skal du ikke i Seng?

PALLE: — Nej.

ESTHER: — Vil du sidde der i Stolen hele Natten?

PALLE: -- Ja.

(Pause).

ESTHER: -- Palle!

PALLE: -- (*døvtum*).

ESTHER: -- Palle!

PALLE: -- Ja, hvad er der nu?

ESTHER: -- Skal vi da lege, at jeg er gift med Nordmanden og at jeg er bleven forelsket i dig?

PALLE (*stønner og synker sammen i Stolen. Tæppet falder — denne Gang hurtigt*).

NAT I ROM

(*Et af de utallige Villahoteller. Paa en Altan — med Udsigt ud over den romerske Campagne — der ligger i gullig Taagedis.*)

FRU ESTHER WESSEL (*indhyllet i en let Sky af hvidt — og taler sammen med den italienske Digter*),

ANDREA BENOTTI (*der er 23 Aar — drømmende Antilopeøjne og melankolsk Renæssance-mund.*)

Konversationen føres paa Engelsk, da Esther hverken forstaar Italiensk, Fransk eller Tysk. Palle har siden i Morges været paa Udflugt i Campagnen sammen med en svensk Læge, der boer paa Hotellet . . . Esther blev i Gaar præsenteret for Digteren Andrea Benotti — og har i Dag ladet ham underholde sig siden Frokost — og det er Aften nu).

ANDREA BENOTTI: — Misforstaa mig ikke, Frue . . . Jeg er stolt af Italien. Men alt dette sorte . . . alt dette krusede — faar En til at tænke paa Utøj . . . Nej, maa jeg saa bede om lyse Kvinder . .

ESTHER (*der opfatter Komplimenten, smiler pligtskyldigt*).

ANDREA BENOTTI (*rykker Stolen nærmere*):
 -- Jeg har været i München — der er bedaarende Kvinder. Desværre drikker de Øl allesammen — og det er uskønt at se en Kvinde drikke Øl . . . Synes De ikke?

ESTHER (*svarer ikke. Hun har opdaget at Andrea Benotti minder om en Jøde og hun faar pludselig Antipati imod ham*).

ANDREA BENOTTI (*vedbliver at tale om Kvinder*): — Nordens lyse, blege, blaaøjede . . . (*osv.*).

ESTHER (*lægger sig tilbage i Stolen — gaber ugenert*).

BENOTTI (*sørgmodig*): — Jeg trætter Dem vist, Frue?

ESTHER: — Aldeles ikke!

(Lille Pause).

BENOTTI (*beundrer Esthers Ben — der er kommen lidt for langt frem under den korte Nederdel*): — Saa skønne og saa spinkle Fødder, De har, Frue!

ESTHER (*truer smilende ad ham*): — Mr. Benotti!

BENOTTI: — Bedaarendel!

ESTHER: — Jeg lever ogsaa af dem.

BENOTTI (*forstaar ikke*): — Lever?

ESTHER (*nikker stolt*): — De taler med en kgl. Balletdanserinde, Mr. Benotti!

BENOTTI (*springer op med italiensk Fyrighed. Han bliver vildt begejstret — fægter med Armene og Tungen danser Galopade i Munden paa ham*): — Bravo! Artiste! Teatre royale Copenhague!

Er det sandt? Jeg Fæ — jeg Fjols — som ikke anede, jeg havde en Primadonna . . . en *Primadonna* foran mig — men blot en Hustru, hvis Mand hedder Wessel!

ESTHER (*leende*): — Men De opdagede dog Fødderne?

BENOTTI: — Ja. (*Antilopeøjnene slaar Smut*): — Signora — lad mig se Dem danse . . . Aah, Signora — sig ja — lad mig se det!

ESTHER: — Jamen, hvorledes?

BENOTTI: — Et Øjeblik! (*farer ind i Værelset og vender straks tilbage med en Mandolin*): — Jeg spiller og De danser.

ESTHER: — Hvor dog?

BENOTTI: -- Her! Stengulvet er saa glat som et Parket . . . Dans! (*Spiller op*).

ESTHER (*staaer med slappe Arme — vugger i Hofterne — ranker sig — — staar pludselig paa Tærne og begynder at danse*).

BENOTTI (*følger hende med Øjnene. Ikke en Bevægelse gaar tabt for hans graadige Blik. Da Esther standser, rejser han sig brat. Tjing! Bing! Klang! Bung! — og Mandolinen falder ned paa Stengulvet, saa alle Strenge klinger — og Benotti selv ligger paa Knæ foran Danserinden og paa tungerapt Italiensk, med snurrende »R'er« fortæller han hende, hvor højt han elsker hende*).

ESTHER (*er bleven kaad af Dansen — hun vugger og tripper . . .*).

BENOTTI (*griber pludselig om hendes Hofter*):
— Mrs. Esther! Mrs. Esther . . .! I love you —
I love you!

ESTHER (*lader sin Haand glide gennem hans blanksorte Haar. Hun er bleven alvorlig, som altid naar nogen tilstaar hende sin Kærlighed*).

ANTILOPEN (*ser sygt paa hende og fortsætter med sit*): — Mrs. Esther . . . Vil De? I Morgen Eftermiddag . . . hos mig?

ESTHER (*straks*): — Ja.

BENOTTI (*jublende*): — Aah — Esther
Esther!

PALLE (*træder i det samme ind. Han kommer meget uventet — og lidet belejligt*).

BENOTTI (*skriger kvindagtigt*): — Ah! Hvor gjorde De os bange . . . Min kære Hr. Wessel — allerede tilbage . . . De er træt . . . Ja, jeg forstaar, jeg forstaar! Men der er vidunderligt derude — ikke sandt? Dette ligesom endeløse . . . !

PALLE (*der har staaet nede i Haven bag en Busk, hørt Alt, fulgt hele Dansen og Hr. Benottis Haandbevægelser — siger paa Dansk*): — Hold Kæft!

ESTHER (*farer sammen*): — Men Gud, Palle!

BENOTTI (*fortsætter roligt*): — Men Nætterne derude, Mr. Wessel . . . ! Jeg har tilbragt otte Nætter derude i September Maaned i Fjor Bedaarende! Jeg følte mig i Uhyggens Eventyr-rige

PALLE (*lige op i Ansigtet paa Italieneren, saa Spyttet stinter — denne Gang paa Engelsk*): — Bare De saa var bleven derude! (*Til Esther*): — Skal vi saa gaa ind. (*Vender brat omkring og gaar ind fra Altanen*).

ESTHER (*følger ham med bøjet Hovede*).

BENOTTI (*staar i stakaandet Forbavselse. Han sanser intet . . .*).

(*Derimod samler Palle — Esthers og sin Garderobe — smækker det hele ned i to Kufferter, laaser og lukker*): Saa!

ESTHER (*ilde til Mode*): — Palle dog — hvad er det, du vil?

PALLE (*indædt*): — Jeg vil hjem — til København. Vi rejser i Nat — lige hjem, forstaar du!

ESTHER (*halvt grædende*): — Jamen, hvorfor?

PALLE: — *Fordi du er et Svin! (Gaar hurtig ud af Stuen og ned i Haven, hvor han begynder at vandre frem og tilbage. Pludselig standser han foran den Busk, han stod skjult bag før)*:

— *Men det maa jo være Naturens Lov!*

IV.

SAA var det sket. Vibeke, den stolte, stærke Vibeke havde bøjet sig — rakt Rønne sin Jomfrumund Aftenen før Familien rejste ud til Landstedet.

Og Jakob Rønne havde lovet *ikke* at tage til Paris til Efteraaret — ikke før han kunde tage Vibeke med.

Nu gik Rønne rundt med en inderlig Taknemmelighed mod Skæbnen, der endelig havde rakt ham Haanden. Han sled som et Bæst i disse Dage, skønt Varmen laa over Byen, som en hed Overdyne. Hans Bog *skulde* være færdig nu, saa den kunde komme ud til Efteraaret — og den skulde hedde »*Det første Skridt*«.

Hver Aften tog han med Toget ud til Mæglerens Landsted — blev der et Par Timer — og befordredes saa tilbage til Byen i rød Bil.

Ægteparret Kaas havde taget Forlovelsen med Resignation — som et nødvendigt Onde Og naar Vibeke *turde* gifte sig med ham — turde hendes Forældre ogsaa akceptere det. Der var nemlig det kønne ved disse to halvgamle Mennesker, at de begge troede blindt paa Datteren.

Hvad Vibeke sagde var rigtigt, og hvad Vibeke gjorde var korrekt. Vibeke havde aldrig fejlet. Hun havde været en god Datter -- maaske lidt for indesluttet og stille -- lidt for kølig i sin Hengivenhed og sine Kærtegn -- men aldrig havde hun foruroliget sin Far og Mor den mindste Smule. Og selv om Forældrene i deres stille Sind havde tænkt sig en anden, mere værdig, mere solid Mand for Vibeke -- saa tog de dog med aabne Arme og smilende imod Svigersønnen, Forfatteren Jakob Rønne.

Det var blevet helt Sommer nu. En vedvarende Sommer, hvor man vaagnede op til Hede og sov ind i Hede.

København — det der *er* København — var flyttet paa Landet og op langs Kysten blev Herskabsvillaerne taget i Besiddelse, mens mere borgerlige Familier slog sig ned paa Strandhoteller og Badepensionater.

Paa Mægler Kaas' Villa gik Dagene, som ét stort Gilde. Den ene Havefest blev knaldet af efter den anden. Og ved disse Havefester gjorde Jakob Rønne Bekendtskab med *the upper ten* og vandt sig en Række beundrende Venner blandt Etatsraad- og Direktørsønner. Med sit bestandige Talent for at være Herre over enhver Situation, gled han snart over i den ligeglade Tilstand, som skænkes de Mennesker, der altid lever paa Overfladen og som ingen Sorger og Bekymringer har.

Han kunde nu fuldt ud vokse sig ind i den Kaas'ske Familie og Bekendtskabskreds — saa meget lettere, da han selv stod uden Familie (Fa-

deren døde da han var to Aar og Moderen da han var atten).

Hans Konversationsrutine — og det var jo det vigtigste i den Kreds han var optaget i — havde han lært i Paris. Det friske og frie Syn paa Livet, havde han faaet gennem den lunefulde Tilværelse han hidindtil havde levet i — og hans Stilling som Forfatter gav ham et Plus, der virkede daarende paa Kvinder og fik Mænd til at nære en Smule Ærefrygt for ham . . .

Altsaa: Jakob Rønne var lykkelig — saa lykkelig, at det til sidst blev en Vane. Og han glemte sin fordums Tilværelse, sine fordums Venner.

Men det Nirwana han slumrede i, havde nær blevet skæbnesvangert for ham, hvis ikke Vibeke havde revet ham ud af det. Vibeke — denne stille, kolde, lille Kvinde, som havde passet sig selv alle Dage — gaaet ene om med sine Tanker og aldrig haft noget der hed Længsler — blev forvandlet i det Øjeblik hun stod overfor Begrebet *Mand*. Det blev nyt for *hende*, hvor det hos andre Kvinder i hendes Alder, blot var en Forandring. Hele hendes kvindelige System gennemgik en Revolution. Hun blev sprudlende munter, blød og hengiven. I Forlovelsestidens første to Maaneder savnede hun intet — alt det nye havde bedøvet hende. Hun dansede paa Roser. Det var kommet saa brat over hende, det at hun elskede Jakob Rønne.

Det havde sneget sig over hende og tilsidst grebet hende helt. Men den Dag hun var klar over sin Kærlighed, kunde hun heller ikke skjule den, eller holde den tilbage. Derfor blev hendes Tilstaaelse saa vidunderlig ægte, saa fri for Koketteri. Hun rakte ham Haanden til »Ja« — for nu *vilde* hun have ham — nu *forlangte* hun ham.

Men da Lykkens Bødøvelsestilstand gik over til Fornuft, opdagede hun, at Jakob, skønt sine hede Forsikringer, alligevel ikke var overfor hende, som han burde være. Han begyndte at sløje af. Hidindtil var han kommet punktlig hver Dag til Middagen, nu skete det ofte, at han sendte Afbud og først kom om Aftenen — ja, der var Dage, han slet ikke kom.

Hans nye Venner lagde altfor megen Beslag paa ham. Snart var der en lille Kammerjunker, der gerne vilde spise til Middag med Forfatteren Jakob Rønne paa »Bristol« — snart var der en ung Mægler søn, der absolut maatte have Forfatteren Rønne paa en Biltur, for i landlig Poesi at spise Krofrokost — snart var der den, og snart den . . .

Vibeke fandt sig i det i nogen Tid — men saa gjorde hun Oprør.

Jamen kæreste lille Vibeke osv. osv. Kys og Kærtegn og atter de samme Forsikringer, om hvor højt han elskede hende . . .

Nej — hun var trodsig — hun var fordringsfuld. — Hun vilde være Nummer Et.

Men her var Jakob trods alt, den stærkeste — fordi han var den klogeste — og det varede ikke længe, førend han havde tvunget hende til at give efter — og han fortsatte sit muntre Liv.

Men saa skete der noget.

Vibeke havde ved flere Lejligheder udtalt Ønsket om, at læse Jakobs nye Arbejde, inden det gik i Trykken. Han var ikke meget for det, men tilsidst indvilligede han og sendte hende en Kopi af det maskinskrevne Manuskript.

Da Vibeke sad med »Det første Skridt« foran sig og læste — læste alt det, der for hende var ganske utænkeligt, blev hun grebet af en blufærdig Afsky for Verden og dens Synder. Men samtidig voksede Skinsygen op i hende og begyndte at pine Thi hun havde hurtigt opdaget, at det var Jakob selv, der var Hovedpersonen i Bogen — og hun selv — Vibeke — var det hvide, fromme Lam, der skulde redde ham.

Og fra det Øjeblik blev Vibeke atter den kolde, indesluttede Vibeke Kaas.

*

*

*

En Lørdag Middag ankom Jakob til Landstedet efter en djævelsk Frokost sammen med et Par Venner. Naar man meddeler, at der var knækket Halsen paa en Række — baade langhalsede og tykmavede Flasker, kan man forstaa, at det var i en løftet — en lidt *for* løftet Stemning Rønne kørte ud til Landstedet.

Han traf Fru Kaas paa Verandaen, hvor hun stod og ordnede Dækketøj.

Hun gav ham Haanden uden et Smil. Hun havde nemlig ogsaa lagt Mærke til, at Rønne i den senere Tid havde vist mindre Interesse for Vibeke. Mægleren, som hun havde beklaget sig til, blev ikke urolig. Hans Skippernatur fortalte ham, at naar Forlovelsen var *deklareret*, var der intet at frygte. Saa nøjsom var Fruen dog ikke.

Jakob forsøgte at stramme sig lidt op og begyndte en anstrengende Konversation om Fruens Roser.

Da Roserne endelig var udtømte, havde Fruen lagt sit Dækketøj sammen og Jakob blev henvist til at gaa ned i Haven. Vibeke var gaaet et Ærinde for Moderen — men hun maatte snart være her.

Rønne satte sig paa en Bænk, hvor der var Skygge og gav sig til at filosofere over, om Svigermoderen havde opdaget hans anløbne Tilstand, eller ikke. Men da Pigen, ifølge Fruens Ordre kom ned med en Flaske iskold Orange, blev han

alligevel ængstelig for, at hun havde opdaget det, og han fortrød saa smaat den pikante Frokost.

Egentlig var han ogsaa i daarligt Humør — og det var selvfølgelig Penge, det var galt med. Hans nye Venner — for han maatte jo gøre Gengæld — havde gjort hans Gæld større og nu var der igen et Par Kreditorer, der var upassende nærgaaende. Han havde ganske vist flere Gange tænkt paa at henvende sig til Svigerfaderen, men han var ikke meget for det. Mægler Kaas var ham for stærk i sin naturlige og ligefremme Maade at være paa. Jakob kunde ikke tænke sig, at der kom en Lejlighed, hvor han kunde faa en fortrolig Samtale med ham — og ligefrem brase ind paa ham og lægge Kortene paa Bordet, turde Jakob ikke.

Der var altsaa kun ét at gøre: at holde Kreditorerne hen med den sædvanlige Snak. Og med Guds og Overretssagfører Holms Hjælp gik det nok.

Jakob drak to Glas Orange — og følte sig bedre tilpas. Han tændte sig en Cigar og satte sig til at vente paa Vibeke.

Da hun kom, fik han fuldtud Vished for, at Fru Kaas *havde* opdaget noget og beklaget sig til Datteren. Vibekes Ansigt var ikke til at tage Fejl af. Han belavede sig allerede paa en Forsvarsstilling, da Vibeke pludselig satte sig ved Siden af ham og tog hans Haand:

— Se paa mig, Jakob . . . Nej — se rigtig paa mig! Nu har du jo igen ikke taget dig i Agt. Jeg forlanger ikke mere, du skal tage Hensyn til mig — men Far og Mor

Jakob vrissede svagt

— Det nytter ikke, du siger mig imod, Jakob . . Du er ikke, som du før har været . . .

— Herregud, Vibeke . . . Jeg maa da for Pokker komme sammen med Folk.

— Det maa du! Og du maa glemme mig for alle andre. Dine Tanker skal kun dreje sig om Fornøjelser med Venner og Stævnemøder med Kvinder.

Han var ganske forstenet. Det kom saa brat over ham — det at hun *forstod*, begreb Alt. Hun, som i hans Øjne kun var en lille, enfoldig Pige, der ikke kendte til Livet og aldrig havde tænkt paa at veje Livets Godhed og Livets Ondskab — rankede sig pludselig og blev større . . .

— Vibeke dog, hvorledes er du kommen paa de Tanker?

— Gennem din Bog. Jeg har læst den. Den ligger oppe i mit Skrin. Du kan faa den med i Aften, naar du gaar. Hvis jeg ikke vidste, hvor meget Arbejde du har lagt i den og at dens Udgivelse betyder Penge for dig, saa — ja saa bad jeg dig om ikke at udgive den.

— Forstaar du da ikke Vibeke, at man kan skrive et og mene noget andet?

— Nej, kom det bestemt. Du er Hovedpersonen i »Det første Skridt« og Handlingen har du selv oplevet . . . Du maa ikke lyve for mig, Jakob — for det gør kun ondt værre . . . Det er dig — ikke sandt?

— Jo.

— Jakob, vil du svare mig paa et Par Spørgsmaal — og vil du svare mig aabent og ærligt paa dem?

— Ja.

Den bestemte, faste Tone hun talte i, og hendes Øjne, bandt ham og gjorde ham ganske viljeløs. Og først nu, da han forstod det var ganske umuligt at lyve for hende, begreb han hvilken Magt Vibeke havde over ham:

— Jeg skal ikke lyve for dig.

— Du har haft — Elskerinder, Jakob . . . ?

— Ja.

— Du har haft mange?

— Ja — men jeg har aldrig elsket nogen af dem.

— Den Gang, det gik op for dig, at du — holdt af mig — afbrød du saa enhver Forbindelse med alle de andre?

— Nej!

— Hvorfor?

— Fordi

Aa, hvor var det sindsvagt! Hvorfor løj han nu ikke for hende i Dag — som han altid havde plejet at gøre? Hvorfor skulde Sandheden frem — den vilde dog kun gøre hende ondt — maaske slaa hende ihjel for ham . . . Men han maatte tilstaa Alt — for hendes Øjnes Skyld:

— Fordi — jeg vilde trodse.

— Hvor var det ondt!

— Du *vilde* jo ikke bøje dig, og saa . . .

— Men senere — da jeg bøjede mig?

— Senere

— Ja, da du vidste, jeg elskede dig — forlod du saa de andre?

— Nej.

— Aah, hvorfor, Jakob?

— Fordi det er Naturens Lov.

Ordene faldt ham ud af Munden. Først bag-
efter gik det op for ham, at det var Palles Ord
— og han blev vammel ved sig selv.

— Hvornaar, Jakob — hvornaar var det sidst.
. . . Hvornaar besøgte du sidst . . . en af disse
Kvinder?

— Vibeke — nu *maa* du holde op!

Hun greb ham i Armen og lænede sig ind til ham:

— Jo — jeg *vil* vide det!

— I Tirsdags.

Saa slap hun ham — og næppe hørligt hviskede hun:

— Og det er Lørdag — det er Lørdag i Dag!

Jakob Rønne sad med bøjet Hoved — ligbleg og det dirrede om hans Mund:

— Nu har jeg tilstaaet Alt, Vibeke . . . Og nu kan du jo — forlade mig om du vil . . . Jeg fortjener det jo.

Hun svarede ikke — sad blot og rokkede frem og tilbage, som gjorde det pinende ondt et Sted inde i hende . . . Men pludselig løftede hun Hovedet, slog Haaret tilbage . . .!

— Hvis nu jeg blev din . . . forlod du saa alle de andre? Hvis du fik Lov til at gøre det samme ved mig, som du har gjort ved dem . . .

— Vibeke! han næsten skreg det.

Saa kunde hun ikke mere — med Armene udstrakt over Havebordet, hulkede hun:

— Ja, ja . . . for jeg elsker dig jo!

Af Jakob Rønnes Tankebog:

Jeg kender en Digter, som skrev Bøger om Svin, og selv var et Svin — men som paa en eneste Nat blev omvendt, blev Munk og gik i Kloster.

Hvad han før havde forhaanet, elskede han nu. Hvad han før havde traadt paa, værnede han nu om.

Og han blev et godt Menneske . . .

Men de mange, som saa Forvandlingen smilte og mente, at det kun var Sentimentalitet — en Overgang — en Krise.

Men han syndede dog aldrig mere

— — —

Jeg var selv med til at haane denne Mand, men jeg tror nu — jeg ved det — at der er noget, et eller andet sublimt — langt, langt inde i os selv — noget af pureste Guld midt i alt det urene Metal.

— — —

Tror du paa Præsternes Gud?

Nej.

Tror du paa Helvede og Satan?

Nej!

Tror du paa Lykken hos Mennesket?

Nonsens!

Tror du paa Kærlighedens Underværker?

Svineri.

Hvad tror du da — er der slet intet du tror paa?

Jo — og saa knæler jeg — og det hulker inde i mig — for jeg er baade bedrøvet og glad, baade lykkelig og ulykkelig: Jeg tror paa en Gud og denne Gud er en Kvinde i en sort og hvidtærnet Spadseredragt og i en stor sort Hat med en hvid Kokarde.

Ja, men det er jo Kærlighed — Forelskelsens Blændværk

Nej — og atter nej — thi denne Kvinde har rørt ved mit Hjerte med sine Hænder. Det gjorde saa usigelig ondt og det blødt — men bag efter kysede hun Blodet bort, saa Saaret lægedes . . . Se, saa er det ikke Kærlighed og ikke Elskov — det er Ouverturen til Følelseslivet paa den næste Klode . . .

Mange vil sige jeg er gal . . . Utallige vil paa-staa, at Forfatteren Jakob Rønne i lyst Sommerdres, Straahat og sølvknappet Stok, har set Syner i sin Kurvestol udenfor »Bristol« . . .

Hans Venner vil le ham ud og tale om »Overanstrengelse« — og hans Kreditorer vil se uroligt paa

Regnskabet og hans Forlægger vil holde lidt igen paa Forskudene.

Thi Jakob Rønne kendes kun som en Gadedreng, som en talentfuld Drivert der engang imellem udsender en morsom og uartig Bog

Selvfølgelig . . . jeg bøjer mig.

Men mine Venner, min kære forskuds-venlige Forlægger, se nøje paa denne Bog, jeg nu giver Jer — tag nænsomt paa den og nyd den Ord for Ord — for den bliver den sidste af den Art. Stil »Det første Skridt« ind i jeres Bogskab laas og luk og sig saa: »Han var en morsom Fyr da han skrev idiotisk . . . Nu gaar han i Hundene, fordi han tror fornuftigt.«

Og fortæl saa Jer selv endnu en Gang, at han er gall!

I Paris, i en af quartier latins smalle Gader saa jeg en Dag hos en Antikvarhandler et Billede, der forestillede et Satanhoved i hvis sorte Lokker to nøgne Mennesker elskede hinanden

Jorden er Satans Hoved og Haaret er Menneskenes Brudeseng.

Vi er klinet fast til Snavset — det hænger ved os som Fuglelim og vi slipper ikke for en grumset Sjæl . . . Vi prøver ikke at vaske os ren, fordi vi hverken føler eller ser Snavset . . .

Men kommer der en Dag en Kvinde, som er ren og hvid — saa ulig den gantende Skøgehob

vi ellers omgiver os med, og peger hun paa Snavset, da aabnes vore Øjne og vi elsker hende, tilbyder hende hele Livet.

— — —

Det var blot det jeg vilde sige. Det ligner mig ikke at skrive saaledes — og det er maaske heller ikke saa godt skrevet, som meget andet af mit — men Herregud læs det med — og grin saa af det bagefter . . .

Og lev saa vel, allesammen.

Jakob Rønne.

Tiden gik og vi var kommen ind i Midten af August.

En Formiddag vandrede Hans Ekscellence, Ministeren Steenberg, i stramt Formiddagsdres over Raadhuspladsen og gik ind gennem Paladshotellets Drejedør.

Hans Ekscellence vilde aflægge sin Nevø, Palle Wessel, en Visit.

Efter at have faaet at vide, at Hr. Wessel beboede to Værelser i første Etage, blev Hans Ekscellence, af en fløjlsklædt Portierdreng ført derop og ind i det første Værelse, som benyttedes til Dagligstue.

Man bad Hans Ekscellence tage Plads, da Hr. Wessel i Øjeblikket blev behandlet af Barberen.

Hans Ekscellence satte sig og saa sig om. Foruden den sædvanlige Hotelkomfort, havde Palle pyntet op med en Del tvivlsomme Kobberstik og nogle stærkgule japanesiske Straamøbler. Det lod altsaa til, at Palle vilde slaa sig ned her for længere Tid. Ja, hvorfor ikke? Naar Parret nu ikke kunde leve sammen — blot ikke en Time — saa var der jo kun et at gøre: gaa hver til sit.

Hans Ekscellence smilte — og det burde man ikke, naar man var Minister — særlig ikke i *dette* Tilfælde.

Men (og Hans Ekscellence blev Gudskelov atter Minister) kunde Familierne Steenberg—Wessel være et saadant Forhold bekendt? De forfinede Væsener, som bar disse to Navne, havde set skævt til Palles Giftermaal med en Balletdanserinde — og hvis Esther ikke havde været saa smuk — saa bedaarende lady-like, saa . . . ja, saa havde Hans Ekscellence aldrig vovet at give sit Samtykke til Forbindelsen.

Det bedste var jo en officiel Skilsmisse. Ganske vist var det at række Sladderer begge Hænder — men saa var det dog overstaaet — og Stilheden kom jo nok, før eller senere.

Hans Ekscellence havde jo talt med Esther om det — og hun havde grædt . . . grædt meget — ganske — hm! — bedaarende havde hun grædt. . . . Disse vaade, blaa Øjne . . . Denne sorgfulde, røde Mund . . . Vidunderligt! Hans Ekscellence havde aldrig kunnet taale at se en smuk Kvinde græde

Den stakkels lille Esther havde jo tilstaaet, at Palle var meget brutal — ja, en Aften havde han endda slaaet hende Fy føj! Palle var ukultiveret efter sin Far — en »ukultiveret Forfinelse«.

Palle var kun Krop — ikke mere! Og det var ikke meget. Det var forbandet lidt — ja!

Men nu vilde Hans Ekscellence forsøge at tale Palle til Fornuft — han vilde forsøge det for sin kære Søsters Skyld — hun var saa hjerteskrærende ulykkelig!

Hans Ekscellence havde rejst sig og tørrede sig let over Ansigtet med det grevekroneprydede Lommetørklæde . . . Og atter saa han for sine indre Ministerøjne, Fru Esther, med de vaade, blaa Øjne — saa hende i en lys, bølgende, let Dragt . . . saa hendes hvide Hals — hvor de lange Øregranater sov . . .

Og Hans Ekscellence følte sig yngre end 62.

Ekscellencen tog Ministeren af sig og blev til en splitterbogen Knud Steenberg — og han var ikke yndig at skue, saa han selv . . . Men alligevel hviskede og tiskede det inde i ham. Den ene forvovne Tanke dræbte en anden endnu mere dumdristig Idé, thi en kildrende Fornemmelse, der stadig tirrede ham og næsten gjorde ham gal, en gysende Fornemmelse, som rørte han ved kølig Hud, troldtog den gamle Mand — blændede ham. . . . !

Hans Ekscellence slap ud af sin Drømmetilstand, da Palle traadte ind, frisk udsprungen, pyntet og duftende.

Den uheldige Ægtemand tog sit allerkæreste Smil paa og rakte Onkelen Haanden:

-- Goddag — det var pænt du saa op.

Hans Ekscellence brummede svagt, satte sig saa igen:

— Jeg kommer, Palle — i et alvorligt Ærinde . .

— Esther, kan jeg tænke, afbrød Palle og Smilet blev stærkere.

Hans Ekscellence syntes at Palle saa saare idiotisk ud.

— Kære Onkel! (Palle rejste sig, skrævede ud og eftersaa sine Negle). Du maa kunne forstaa, at efter hvad der er sket, kan jeg med min bedste Vilje ikke fortsætte.

— Og hvad er der saa sket — intet?

— Onkel! Onkel! Du aner intet! Lad os tænke os, at du var i mit Sted. Du drager ud paa Bryllupsrejse med en nydelig ung Kone, som du elsker højt -- men Bryllupsrejsen bliver en Skuffelse for dig — én stor Farce, hvor du selv spiller Idiotens Rolle — den bedragne Ægtemand. Du vender tilbage. Din Kones Troløshed bliver større og større for hver Dag der gaar. Kærligheden i dig dør. Du har kun ét at gøre: forlade dit Hjem og din falske Hustru!

— Familiejournals-Romantik, brummede Hans Ekscellence:

— Forresten har du jo ikke noget bestemt at dømme hende for.

— Saah -- ikke det?

— Lad os høre da!

Palle satte sig og slog Benene overkors:

— For otte Dage siden — altsaa i Tirsdags, da jeg havde været til Galopløb i Klampenborg, kom jeg bag paa hende i Lysthuset, hvor hun sad i en uanstændig Paaklædning og lod sig kæle for af en mandlig Kollega . . . Da jeg bagefter kom op i Sovæværelset fandt jeg *min* Ægteseng i det vildeste Kaos af krøllede Lagner og Puder . . . Du forstaar vel Meningen . . . ? Saa sagde jeg hende Besked . . .

— Du *slog* hende, afbrød hans Ekscellence.

Palles Øjne blev stikkende onde:

— Har hun sagt det, den lille Mær?

— Ja.

— Jeg indrømmer det — jeg slog hende . . .
Og jeg slog haardt.

— Man maa ikke slaa en Kvinde, Palle.

— Hoh --- nej! — men maa hun lade sig kramme af alle og enhver?

— Hvorledes slog du hende? spurgte Hans Ekscellence.

— Jeg gav hende først en Lussing, men da det ikke hjalp, saa smed jeg hende op paa Divanen og . . .

— Slog du hende — paa hendes bare — Skind?

— Ja.

Palle lukkede et Øjeblik Øjnene:

— Det var saa Satans dejligt, at slaa — slaa rigtig sviende haardt!

Hans Ekscellence blev paafaldende urolig paa Stolen:

— Det er uskønt, Palle!

— Men tror du det hjalp, Onkel! Hun blev bare meget værre.

Hans Ekscellence Steenberg rejste sig. Hans Beslutning var taget:

— Du maa skilles fra hende.

— Det er jeg jo.

— Du maa skilles officielt. Den Skandale kan ikke fortsættes, hverken for din egen Skyld eller din Families. Din Mor har haft mere end nok mod Partiet, nu er hun ved at sygne hen af Sorg.

Hans Ekscellence sukkede dybt et Par Gange, og fortsatte:

— Jeg vil ikke være *Dommer* i denne Sag — absolut ikke, Palle. Enten har du hele Skylden, eller ogsaa har din Kone det — maaske har I fejlet begge to . . . Jeg ved intet — kun det ved jeg, at du maa rejse bort en Tid.

Der kom et Forhaabningens Glimt op i Palles Øjne:

— Ja, jeg tror ogsaa, det er bedst jeg rejser . . . for Eksempel til Konstantinopel. — Det har altid

været et af mine højeste Ønsker, at komme til Orienten.

— Du kan rejse for mig, hvorhen du vil — blot Sagen bliver ordnet. Men saa hurtigt som muligt skal den ordnes — jo længere det varer, desto van-skeligere bliver det.

Og dermed havde Hans Ekscellence talt ud — og Palle for sin Part ogsaa.

— — —

Næste Dag kørte Palle ud til sin Villa paa Bü-lowsvej og forelagde sin syndefulde Hustru, koldt og overlegent, hvad han ønskede — og dermed færdig!

Da det gik op for Esther, at Palle virkelig vilde af med hende helt — blev hun bange . . . Hun havde ikke Raad til at miste ham — netop nu!

Først forsøgte hun at dysse hans Vrede ned med Bodfærdighed, og da det ikke hjalp, greb hun til det privilegerede kvindelige Middel: Graad og Hulken.

Hun faldt paa Knæ for ham, tryglede, tiggede, bad. »Hun elskede ham vanvittigt — kunde ikke undvære ham . . . «

Men Tanken om de orientalske Herligheder, gjorde Palle stærk, og han blev ved sit.

Men saa fik Piben en anden Lyd. Hun blev brutal, raa og sjofel. Hendes Mund flød over med

de allerværste Balletskældsord — hun sparkede til Møblerne, spyttede og hvæste

Aldrig havde hun kendt saa galt! Men det var selvfølgelig Onkelen, denne gamle Idiot — hun kunde takke for det hele!

Og pludselig sprang hun hen til Palle og skreg ham ind i Ansigtet:

— Ved du — dit umulige Menneske — at din kære, dydige Onkel, Hans Ekscellence, Knud Steenberg — har været hos mig — har elsket mig — her i dit eget Hjem. Hvis du ikke har vidst det før, saa ved du det nu!

Derpaa nejede hun for ham, brast i Latter — og løb ud af Stuen.

Og Palle blev staaende alene tilbage i maabende Forfærdelse.

Denne Gang kunde han ikke finde Trøst i »Natures Lov«.

— — —
Otte Dage senere kunde man læse i de store Blade, at den unge Hr. Palle Wessel, Søn af Professorinde Wessel, var rejst til Orienten for at tilbringe Vinteren der.

Jakob Rønne var bleven kaldt op paa Mæglerens Kontor i Amaliegade.

Det var sket saaledes: Aftenen i Forvejen, mens Familien sad nede i Haven — Mægleren og Rønne lidt paa Afstand, med hver sin Whisky, havde Kaas bedt ham se ind paa Kontoret næste Formiddag. Han vilde gerne tale et Par Ord med Svigersønnen.

I samme Øjeblik var Rønne klar over, hvad der vilde ske.

Og næste Formiddag stod han i Mæglerens Privatkontor.

— Sæt dig ned, kære Jakob — og tag en Cigar.

— Tak — Jakob røg sjældent om Formiddagen.

— Ja, ja — saa tager jeg en selv.

Mægleren lagde sig tilbage i Stolen og strøg sig med udstrakt Pegefinger over Næsen:

— Vi maa jo tale lidt sammen, Jakob. Det er jo nødvendigt. Jeg er ikke selv meget for det — for — du har jo faaet vor Tilladelse til at faa Vibeke, saa

Mægleren var kendelig nervøs. Han sad hele

Tiden og saa ned mod Gulvet, som turde han ikke møde Svigersønnens Øjne:

— Men — fortsatte han: — Mor vil jo ha' jeg skal tale med dig — og (der kom et svagt Smil frem). . . . Mor er jo — Mor har jo altid holdt af Snak!

Der blev en lille Pause, hvor Næsen blev bearbejdet endnu kraftigere — saa greb Kaas en Lineal og begyndte at svinge den frem og tilbage i Luften:

— Ser du, Jakob! For at vi to kan faa Udbytte af denne Samtale, saa maa vi jo tale rent ud — ikke? Hvorfor ogsaa skjule noget for hinanden?

— Tværtimod!

— Hvadbehager?

— Jeg siger: Tværtimod, Svigerfar!

— Nej — vel?

— Jakob — baade Mor og jeg holder af dig — vi kan simpelthen ikke andet. Ligestraks var vi jo ikke saa glade — ja, jeg siger det rent ud — vi *var* ikke saa glade for den Kæreste, Vibeke havde faaet. Du er jo Forfatter og det er jo nu en Gang noget, som æh! . . . som . . .

Mægleren saa hjælpeløst over paa Jakob, men da det ikke lod til, at denne kom ham til Hjælp, stammede han videre . . . :

— Men nu — tro mig fuldt ud, Jakob — nu fortryder vi det ikke. Og selv om vi havde haft

nok saa meget imod dig, saa nyttede det ikke noget, for vi to gamle maa jo bøje os for Vibeke.

Atter en lille Pause, hvor Mægleren pustede ud:

— Ser du, nu vil jeg foreslaa dig at gifte dig med Vibeke saa snart som muligt. Der er jo ingen Grund til at vente.

— Nej, Svigerfar — du ved vist bedst selv, hvor gerne jeg

— Ja — ikke sandt! Hæ, hæ — Mor og jeg har saamænd allerede — hæ — pillet et Udstyr ud til Jer — saa . . . Og en Lejlighed finder vi jo nok . . .

Nu kom der en meget lang Pause, hvor Mægleren rejste sig, gik frem og tilbage, pillede ved sit Landkort, der hang paa Væggen, pudsede sine Lorgnetter og gjorde omhyggeligt Orden paa sit Skrivebord:

— Men — Jakob. — Hvor meget har du at leve af?

— Jah . . . Det er jo saa forskelligt, Svigerfar.

— Ja, det er det vel — men saadan paa det Lav . . . ?

— Tre Hundrede om Maaneden.

— Tja . . . det er jo ikke meget — det er det ikke.

— Næh

— Men (med et lunt Blink i Øjet) vi klarer os

vel nok. . . . Men saa er der noget andet Har du Gæld?

— Ja.

— Er den stor?

— Ikke saa lille — 15.000 Kroner.

Ikke en Mine fortrak sig i Mæglerens Ansigt. Han gentog kun langsomt:

— Femten Tusinde.

Saa aabnede han en Skuffe, tog en Checkbog frem og skrev — og et Øjeblik efter sad Jakob Rønne med et Papir paa 15,000 Kroner parat til at hæve i »Den danske Landmandsbank«.

Øg fra det Øjeblik forstod Jakob, at han skulde være en Mand nu — og at han skulde gifte sig med Vibeke.

Mægler Kaas rejste sig og rakte sin brede Haand frem mod Svigersønnen. Alt det generte og nervøse var nu som blæst af ham og Jakob saa ind i et alvorligt og bestemt Ansigt:

— Vil du love mig, Jakob — for du maa huske paa, at Vibeke er det eneste Mor og jeg ejer . . . Vil du love mig, altid at være god imod hende, at hun aldrig nogensinde skal komme til at fortryde, at hun giftede sig med dig. Vil du love mig det?

— Ja.

— Paa Æresord?

— Paa Æresord!

Og saa hændte det i det Herrens Aar 19 — og noget i Marts Maaned, at den unge Hr. Palle Richard Halfdan Wessel, vendte tilbage fra de orientalske Herligheder og slog sig ned hos sin altopofrende Moder, Professorinde Wessel.

Og det hændte ogsaa, at Hans Ekscellence Ministeren Steenberg, pludselig paa Grund af svage- ligt Helbred, trak sig tilbage fra sin ansvarsfulde Stilling og blev udnævnt til Geheimekonferensraad — og at den fraskilte Fru Esther Nyholm-Wessel begyndte at omgive sig med en overdaadig Luxus . . .

Og det hændte, at Folk blev mere kloge, end de før havde været.

Og saa hændte der ikke mere . . .

Jo — Død og Pine — man maa ikke glemme det allervigtigste: Kort Tid efter sin Hjemkomst, mødte Palle sin tidligere Hustru paa Østergade i et bedaarende Toilette — og Palle blev saa ovenud betaget af hendes Skønhed — at han blev ganske ude af sig selv. Han bestormede hende med Breve, Bønner om Stævnemøder enten hos hende

selv eller paa et Hotel og han sendte Blomster, Smykker, alt muligt mellem Himmel og Jord . . .

Men da blev det Hans Ekscellence Geheimekonferensraaden *for* meget. Han forskrev omgaaende fra den liden By Struer en Embedsmandsdatter, der bar det stolte Navn Wessel: en høj, bredskuldret Malkepige, med sundt Teglstensrødt paa Kinderne og Haar som en Kornmark i August. Og denne landlige Skønhed blev Palle, da Separationstiden var udløben, *tvunget til at gifte sig med*.

For anden Gang blev der holdt Bryllup i Holmens Kirke, for anden Gang talte Stadens yndigste Præst --- om »Guds hellige Ægteskab« — og »det er saa yndigt at følges ad« — og for anden Gang blev Villaen paa Bülowvej taget i Besiddelse.

Men da Brudeparret var alene i den igen istandsatte Villa, da Teen var drukket og Lyset var slukket, da Palle pludselig hød efter landlig Elskov, kælent lagde sin Arm om sin nyeste Hustrus Liv, for at føre hende ind til Sovekammerets Dukkemøblement — da fik han et velment Smæk over Fingrene og et »Pas dig selv!« hvæste i hans Øre.

Saa blev Døren til Dukkestuen smækket i for den forfærdede Palle.

Der stod han -- i Kjole og hvidt lig en tragisk Pjerrot.

Hovedet var bøjet. Munden slap og bedrøvet og Øjnene fulde af Taarer.

Men pludselig rankede han sig og et ægte Pallesmil brød frem:

Herregud! *Det var vel Naturens Lov!*

Af samme Forfatter udkom tidligere:

PIERROT NOIR

Roman

Pris **Kr. 1.85**

DON JUANS FRUE

Roman

Pris **50 Øre**

(Udsolgt fra Forlaget.)

